

ΕΤΟΣ Α' 1886 — ΤΕΥΧΟΣ Ι' ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20 ΛΑΒΕΛΑΡΕΙΑ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΤΟΙΣ ΑΞΙΟΤΙΜΟΙΣ ΚΚ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ

Ἐναλαθῶν τὴν ἔκδοσιν τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον Αἰγυπτιακὸς Ἀστὴρ περιοδικοῦ τούτου, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι βρῶ καὶ δυσανάλογον πρὸς τὰς δυνάμεις μου ἀνεδέχθην φορτίον. Εὐτυχῶς ὅμως πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ὅλου φιλολογικοῦ σκοποῦ τοῦ ἔργου μου, ἄνδρες ἐγνωσμένης ἰκανότητος καὶ δεινότητος περὶ τὸ γράφειν πᾶν προθύμως καὶ εὐγενῶς προσηγήθησαν ὅπως συνδράμωσί με διὰ τῆς πολυτίμου αὐτῶν πνευματικῆς ἐργασίας. Τοῦτο, ὄντως, μὲ ἐνεθάρρυνε καὶ χρηστὰς ἔχω ἐλπίδας ὅτι πᾶς φιλόμουσος ἀναγνώστης μου θὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι παρέχω αὐτῷ ὠφέλιμον καὶ τερπνὴν ἅμα ἀνάγνωσιν πνευματικῶν προϊόντων ἀνδρῶν, ἀληθῶς πεπειραμένων εἰς τὴν σύνταξιν ἑνὸς περιοδικοῦ. Δὲν ἀμφιβάλω δὲ ὅτι οἱ ἀξιότιμοι ἀναγνώσταί μου, κἂν ἐν τῇ ἐνάρξει τοῦ ἔργου εὐρωσιν ἐλλείψεις τινὰς, ἔσονται ἐπιεικεῖς, σκεπτόμενοι, ὅτι τοῦτο δὲν θὰ προῆλθε βεβαίως ἐξ οἰασθήποτε τοῦ ἐκκρότου ἀμελείας, ἀλλ' ἐκ τῆς δυσκολίας, ἣν συνήθως συνουσιάζουσιν ἐν τῇ ἀσπληνῇ τὰ τοιοῦτου εἴδους φ...

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Ἀστέρου θὰ θεωρῇ ἐαυτὴν εὐγνώμονα πρὸς πάντα λόγιον, ὅστις ἤθελε συνεισφέρει ἔστω καὶ ἓνα λίθον πρὸς ἀνοικοδόμησιν τοῦ ἀνεγειρομένου ἤδη πνευματικοῦ τούτου κτιρίου· ὑπισχνεῖται δὲ ὅτι οὔτε κόπων, ἀλλ' οὔτε δαπάνης οὐδεμιᾶς φεισθήσεται, ὅπως ἀναδείξῃ τὸ ἔργον τοῦτο ὠφέλιμον καὶ τερπνὸν ταῖς οἰκογενεαῖς ἀνάγνωσμα, ἀφοῦ μάλιστα ἐν τῇ Νειλορρύτῳ ταύτῃ τῶν Φαραῶν χώρα, ἐν ἣ τσοαῦται χιλιάδες Ἑλλήνων οἰκοῦσι, καὶ τσοαῦται σχολαὶ καὶ σωματεῖα ἐκάστοτε καθιδρῶνται, περιοδικόν, τὸ ὁποῖον ν' ἀναδέχεται καὶ νὰ διεδίδῃ τὴν πνευματικὴν κίνησιν τῆς ἤδη ἀναπτυσσομένης ἑλλην. νεότητος δὲν ὑπάρχει. Τὴν ἔλλειψιν ταύτην προτίθεμαι ἐγὼ νὰ θεραπεύσω καὶ εὐτυχίς λογισθήσομαι, ἐὰν τὸ περιοδικόν μου τοῦτο κχαττῇ κοινὸν ἐντευκτήριον ἀπάντων τῶν ἐν Αἰγύπτῳ λογίων, καὶ δι' αὐτοῦ ἐκδηλῶται τοῖς ἔξω ὁμογενέσιν ὅπως ἢ ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνικὴ παροιμία ὁσημεῖται ἀναπτύσσεται καὶ κραταιοῦται.

Συνδρομὴν ἐτήσιαν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Ἀστέρου, ὁποῦ...

καπενημερίαν εἰς δύο τυπογραφικὰ φύλλα μετ' ἐξωφύλλου, ὡρίσα φράγχα 20 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ συνδρομητάς μου.

Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ πληροφορήσω τοὺς ἀξιότιμους ἀναγνώστας μου ὅτι, ὅστις ἐξ αὐτῶν κρατήσῃ τὸ πρῶτον καὶ δευτέρον τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ τούτου, θεωρηθήσεται ὡς τακτικὸς συνδρομητὴς μου.

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ.

Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ Σαιντ-Μάρκου Γεραρδίνου.

Ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὴν πρῶτην παράστασιν τῆς Λουκρητίας Βοργίας.

Παρακολούθουν μετὰ διαπύρου περιεργείας τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ νευρώδους τούτου δράματος, τὸ ὁποῖον οὔτε δάκρυα, οὔτε συγκίνησιν μοὶ προὔξεναι. Διετέλουν μόνον ὁλον δεσμευμένους καὶ κατάπληκτος. Τὰ βίαια ἐκεῖνα αἰσθήματα, αἱ πολλαπλάσια ἐκεῖνα θεατρικὰ περιπέτειαι, αἱ ἐπιδείξεις ἐκεῖνα τῆς δραματικῆς δυνάμεως μὲ ἐκράτουν μετέωρον καὶ ἐν ἀπορίᾳ. Ἡ καρδία μου οὐδαμῶς ἐμαλίσσετο· συνησθάνομην δὲ μόνον ἐπ' ἑμαυτοῦ ζυγὸν σιδηροῦν καὶ δυναστικόν, τὸν ὁποῖον δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποσείσω.

Γνωρίζω ὅτι ταῦτα λέγων ἐκφράζω τὴν φυσικὴν καὶ σωματικὴν αἰσθησιν μᾶλλον, παρά τὴν ἠθικὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποῖαν συνήθως ὑπάγει τις νὰ ζητήσῃ εἰς τὸ θέατρον. Ἀλλὰ τὸ δράμα τούτου ἔχει τοῦτο τὸ ἰδιάζον, ὅτι ἐν αὐτῷ ἡ ἠθικὴ συγκίνησις συγχέεται ἀδιαλείπτως μετὰ τῆς φυσικῆς. Αἱ ἰδέαι καὶ τὰ αἰσθήματα ἐν αὐτῷ εἶναι τόσον ὀρμητικὰ καὶ βίαια, ὥστε φαίνονται ὡς ἀπορρέοντα ὅχι πλέον ἐκ τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ πνεύματος, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὀρμεμφύτου· τὰ δὲ πάθη τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας παρουσιάζονται ἐν αὐτῷ τοιαῦτα, ὥστε νομίζει τις ὅτι ὁ ποιητὴς ἀπεξέδυσεν αὐτὰ ἀπὸ τῆς φύσεως καὶ ἐπέθετο ἐν αὐτοῖς τὴν τελευταίαν πλέον

ἀδυναμίαν των, διὰ νὰ ζητήσῃ νέον μέσον δυνάμεως καὶ μεγαλείου εἰς εἰδὸς τι λελογισμένης θηριωδίας. Ἐπειδὴ δὲ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἡ Δραματικὴ φιλολογία δὲν ἔχει ν' ἀρυσθῇ τοὺς πόρους τῆς ἀλλοθεν, εἰμὴ ἐκ τῶν συγκινήσεων τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, βλέπων νὰ προχωρῇ εὐτόλμως τὸ δράμα τούτου μέχρι τοῦ ἀόρατου, ἀλλ' ἀναποφεύκτου ἐκείνου ὀρίου, ὅπου παύει πλέον τὸ αἶσθημα καὶ ἀρχίζει ἡ αἰσθησις, ὅπου ὁ ἔλεος μεταβάλλεται εἰς ἄλγος, καὶ τὸν τόπον τῆς σκηρικῆς ἀπάτης καταλαμβάνει ἡ πραγματικότης, ἡρώτων ἑμαυτὸν ἐν τὸ θέαμα τοῦτο δὲν ἦτο τὸ τελευταῖον δραματικὸν ἔργον, ὅπερ ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ, καὶ ἐὰν δὲν εἶχε πλέον ἐξαντλήσει τὴν δυνάμιν τῆς ἡ τέχνης, παράγουσα τὸ τελευταῖον τοῦτο καὶ φοβερὸν ἀποκύημα.

Βλέπει ἤδη ὁ ἀναγνώστης πῶς εἶδος μομφῆς ἐπιρρίπτω εἰς τὸ δράμα τοῦ Κ. Βίκτωρος Οὔγου. Ὁ ποιητὴς ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ τὴν μητρικὴν ἀγάπην· ἀλλ' ἐνῶ ὁ Βολταῖρος ἐφρόντισε ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν Μερόπην ὅλας τὰς ἀρετὰς, ὅσαι ἦτο δυνατόν νὰ ἐξευγενίσωσι τὸ μητρικὸν φίλτρον, ὁ Κ. Οὔγος ἐν τῇ Λουκρητίᾳ Βοργίᾳ περιέβαλε τὸ αἶσθημα τοῦτο μὲ ὅλας τὰς κακίας, ὅχι διὰ νὰ ἐξαγνισθῶσιν ἀπὸ τὴν μίαν καὶ μόνην ταύτην ἀρετὴν, ἢ διὰ νὰ τὴν ἀποπνίξωσιν, ἀλλὰ διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν ἀπλῶς ὡς μέσον ἀντιθέσεως, πεπεισμένος ὅτι ἡ ἀρετὴ οὕτῃ ἐμελλε νὰ διακλῆψῃ ἐτι κάλλιον διὰ μέσου τῶν περὶ αὐτὴν σκιῶν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἠθέλησεν, ὅπως λέγει ὁ ἴδιος, νὰ θέσῃ τὴν μητέρα ἐντὸς τοῦ τέρατος. Τί δὲ προῆλθεν ἐκ τούτου; Ἐν τῇ Λουκρητίᾳ Βοργίᾳ ἡ μητρικὴ ἀγάπη ἀποβαίνει ὅχι πλέον πάθος, τὸ ὁποῖον ἐμπνεόμενον ὑπὸ τῆς φύσεως καὶ ἐπιδοκιμαζόμενον ὑπὸ τῆς ἠθικῆς, καθίσταται πλέον καθαρὰ καὶ διάπυρος ἀρετὴ τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ πάθος τυφλὸν καὶ ὀρμητικόν, ἐνεργοῦν ἐκ παραφορᾶς καὶ ἰδιοτροπίας.

Ἐν τῇ Λουκρητίᾳ Βοργίᾳ ὑπάρχουσι δύο μέρη καὶ ὁλον δράματα συγκεκολλημένα ὅμοια μετὰ πολλῆς τῆς δυνάμεως καὶ ἐπιτηδεωτικῆς. Εἰς τὸ πρῶτον μέρος βλέπομεν

μέρος βλέπομεν πῶς ὁ υἱὸς καταστῆ νὰ φρονεῖ τὴν μητέρα. Τὸ πρῶτον μέρος ὁμοιάζει μετὰ τὴν Μερόπην, τὸ δευτέρον ὁμοιάζει μετὰ τὴν Σεμίραμιν· διότι ὁ Κ. Βίκτωρ Οὔγος συνεκέντρωσε συνδυάστως εἰς τὸ δράμα τοῦτο τὸ ἐνόιαφέρον ἀμφοτέρων τῶν τραγωδιῶν τοῦ Βολταίρου. Ἄς παρακολουθήσωμεν καὶ εἰς τὰς δύο ταῦτα φάσεις τοῦ δράματος τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ χαρακτῆρος τῆς Λουκρητίας Βοργίας.

Ὁ Ἰανουάριος εἶνε υἱὸς τῆς Λουκρητίας Βοργίας, καρπὸς τῆς αἰμομιξίας τῆς μετὰ τὸν ἀδελφὸν τῆς Ἰωάννης Βοργίαν. Πρὸς τὸν υἱὸν τούτου ἔχει σπλάγγνα μητρὸς, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ. Ὁ Ἰανουάριος ἐμεγάλωσε χωρὶς νὰ γνωρίσῃ τὴν μητέρα του· καὶ γενόμενος εἰς τῶν ἀνδρειοτέρων ὀπλαρχηγῶν τῆς Ἰταλίας, εὐρίσκειται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐνετικῆς δημοκρατίας. Συναπαντᾶται μετὰ τὴν Λουκρητίαν ἐν Βενετίᾳ· ἀλλ' ἅμα ἀναγνωρίσας αὐτὴν ἀπὸ τὰς κατάρτας καὶ τοὺς ἀναθεματισμοὺς τῶν φίλων του ἀπομακρύνεται ἀπὸ αὐτὴν μετὰ φρίκης. Ἡ φρίκη δὲ αὕτη τὴν ὁποῖαν ἐμπνέει, τὴν ἐμποδίζει ν' ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν Ἰανουάριον ὅτι εἶνε μήτηρ του, διὰ ὑβρίζεται ἐμπρὸς του ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Μετ' ὀλίγον ὁ Ἰανουάριος ἔρχεται εἰς Φερράραν, καὶ ἐπειδὴ οἱ φίλοι του κάμουν ἀστεϊσμούς περὶ τοῦ ἔρωτος, τὸν ὀνομαζοῦν, ὅπως αὐτοὶ λέγουσιν, ἐπέπνευσεν εἰς τὴν Λουκρητίαν Βοργίαν, αὐτὸς ἐξαλείφει μετὰ τὸ ἐγγχειρίδιόν του ἀπὸ τὸ προπύλαιον τοῦ παλατίου Βοργία τὸ πρῶτον γράμμα τῆς λέξεως ταύτης (Borgia), ὥστε ἀπομένει ἡ λέξις orgia, ἀληθὲς οἰκόσημον τῆς γυναικῆς ταύτης καὶ τῆς οἰκογενείας τῆς. Ἡ Λουκρητία Βοργία ἀγνωοῦσα τίς ἐξύβρισε τοιοῦτοτρόπως τὸ ὄνομά τῆς, ἔρχεται καὶ παρνοεῖται πρὸς τὸν Δούκα τῆς Φερράρας, τὸν σύζυγόν τῆς· οὗτος δὲ γνωρίζων τὴν πρὸς τὸν Ἰανουάριον ἀγάπην τῆς Λουκρητίας, ἀλλὰ λανθάνομενος ὡς πρὸς τὴν φύσιν αὐτῆς, τῆς ὑπόσχεται ἐπιστήμως ὅτι θέλει λάβει τὴν ἐκόλκισιν ὁποῖαν τὴν ζητεῖ.

ΔΟΝΑ ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ.

Ἐνα λόγον ἀκόμη νὰ σὲ εἰπῶ, πρῶτον νὰ

εἰσαχθῇ ὁ ἔνοχος. Ὅποιος δὴποτε καὶ ἂν ἦναι αὐτός, εἴτε ἐκ τῆς πόλεως σου εἶναι. εἴτε ἐκ τοῦ οἴκου σου, νὰ μοὶ δώσῃς τὸν λόγον σου, ὡς δὲν ἂν ἦναι ἄλλοφόντος, ὡς δούξ ἐστεμμένος. ὅτι δὲν θέλει ἐξέλθει ἀπ' ἐδῶ μετὰ ζωντανῶν.

ΔΟΝ ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Σὲ δίδω τὸν λόγον μου. Σὲ τὸν δίδω ἀκούεις; σὲ δίδω τὸν λόγον μου.

Δ. ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ.

Αἶ, ἤκουσα· βέβαια... τὸν λόγον σου.

Στείλε τώρα νὰ τὸν φέρουν, καὶ νὰ τὸν ἐξετάσω ἐγὼ ἡ ἴδια. Καλὲ θεὲ μου, καλὲ, τί τοὺς ἔκαμα ἐγὼ, αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τῆς Φερράρας καὶ μετὰ ταῦτα τοιοῦτοτρόπως!

Δ. ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (πρὸς τὸν κλητῆρα) Φέρε τον μετὰ αὐτόν.

Δ. ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ. (βλέπουσα ἐπιπερῶμενον τὸν Ἰανουάριον, καὶ ἑαυτὴν) Ὁ Ἰανουάριος! *** (ἀκολουθεῖ)

ΑΜΦΙΔΡΟΜΙΑ

Ἰδιωτικὴ τῶν Ἀθηναίων ἐορτὴ, καθ' ἣν τὸ νεογνὸν βρέφος εἰσάγεται εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ ἐτίθετο αὐτὸ τὸ ὄνομα. Κατ' ἄλλους ἐλέγετο ὄνομα στήρια καὶ ἐτελεῖτο, ὡς μὲν λέγει ὁ Ἀριστοτέλης, τὴν ἐβδόμην ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἡμέραν, ὡς δὲ ὁ Ἀριστοφάνης τὴν δεκάτην.

Κατὰ τὸν Σοῦιδαν τὰ ἀμφιδρόμια ἐωρτάζοντο τὴν πέμπτην ἡμέραν ὅτε ἐκαθάρζον τὰς χεῖρας αἱ κατὰ τὸν τοκετὸν παρασταθεῖται γυναῖκες· ὁ καθαρισμὸς οὗτος προηγεῖτο τῆς καθυπό ἐορτῆς. Οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς τῶν γυναικῶν ἐκαλοῦντο εἰς τὴν ἐορτὴν ταύτην, ἧτις ἐτελεῖτο ἐσπέρας· ἔφερον δὲ οὗτοι συνήθως δῶρα, ἐν οἷς ἀναφέρονται καὶ στήρινα καὶ πολυπόδες. Ἄν μὲν τὸ τεχθὲν ἦτο ἄρρεν, ἡ οἰκία ἐπεκοσμεῖτο ἐξωθεν μετὰ κλάδους ἐλαίας· ἂν δὲ θῆλυ, μετὰ φάνους ἐξ ἐρίου. Παρατίθετο δὲ καὶ δεῖπνον, ἐν ᾧ οἱ δαιτυμόνες διετέλου, εὐθυμοί. Τὸ βρέφος τό-

τε ἐφέρετο ὑπὸ τῆς τροφῆς περὶ τῆς ἐστίας καὶ οὕτως ἀφιερούτο τρέπον τινὰ εἰς τοὺς ἐφροσύνης θεοῦ καὶ τὴν οἰκογένειαν, καὶ συγχρόνως ἐτίθετο αὐτῷ τὸ ὄνομα, τῶν δαιτυμόνων μαρτύρων γινομένων.

Ἡ περὶ τὴν ἐστίαν περιφορὰ τοῦ βρέφους ἦτο τὸ οὐσιωδέστερον τῆς ἐορτῆς μέρος, ἥτις ἐκ τῆς τελετῆς ταύτης ὠνομάσθη Ἀμφιδρόμια. Ἐτελείετο δὲ συνήθως τὴν ἐβδόμην ἡμέραν, εἴτε διότι εἶχον τὴν ἰδέαν ὅτι πλεῖστα τῶν νεογνῶν ἀποθνήσκουσι πρὸ τῆς ἐβδόμης καὶ δὲν ἤθελαν νὰ τελειώσωσιν εἰς μάτην τὴν ἐορτήν, εἴτε διότι ὁ ἀριθμὸς ἐπὶ τὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίαις μυστηριώδης καὶ ἱερός.

Ἄν ἐν δικαστηρίῳ προσήγοντο μαρτυρίαι, ὅτι πικτὴρ τις ἐφόρτασε τὰ Ἀμφιδρόμια, τοῦτο ἦτο ἀποχρῶσα ἀπόδειξις ὅτι ἀνεγνώρισε τὸ τέκνον ὡς γνήσιον ἑαυτοῦ.

Ἐκ τῆς συνήθειας τοῦ νὰ ἔχωσιν οἱ Ἕλληνας ἐν μόνον ὄνομα κατέστη ἀναγκαία ἡ ὑπαρξίς ἀναριθμητοῦ ποικιλίας ὀνομάτων. Οὐδὲν δὲ ἔθνος ἀπέδειξε τόσην φιλοκαλίαν καὶ εὐφυίαν περὶ τὴν εὐρεσίαν καὶ σύθεσιν αὐτῶν, ὡς οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας. Ἀλλ' ὅσον πολλὰ καὶ ἄν ἦσαν τὰ ὀνόματα, ἡ ὀνομασία καὶ ἡ σύγχυσις ἦτο ἀναπόφευκτος. Ἀναγινώσκοντες δὲ τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς δὲν εἰμεθα πάντα βέβαιον ἂν τὸ αὐτὸ ὄνομα εἰς διάφορα χωρία τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως ἀπαντῶμενον ἢ καὶ εἰς διαφόρους συγγραφεῖς εὐρισκόμενον, εἶνε τοῦ αὐτοῦ ἢ διαφόρων ἀνθρώπων. Καὶ αὐτοὶ οἱ Ἕλληνας γινώσκοντες τοῦτο, προσεπάθον, ὅσῳ ἦτο ἀνάγκη ἀκριθείας, διαφοροτρόπως νὰ σαφηνίζωσι τὴν ἐντεῦθεν προερχομένην ἀμφιβολίαν. Καὶ ὅτε μὲν προσέθετον ἐν γενικῇ πτώσει τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, ὡς Ἀλκιβιάδης ὁ Κλανίου, ὅτε δὲ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἢ τῆς χώρας, ἐνθα ὁ μνημονεύμενος ἐγεννήθη, ὡς Θουκυδίδης Ἀθηναῖος, ἐνίοτε ἐστυνόμαζαν τὸ ὄνομα μὲ ἐπίθετον, δηλωτικὸν τοῦ ἐπαγγέλματος ἢ τοῦ ἔργου, ὃ μετήρχετο ὁ ὀνομαζόμενος ἢ τῆς σχολῆς εἰς ἣν ἀνήκεν.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

*Διογένης λύχνον μεθ' ἡμέραν ἄψας,
ἀνθρωπον, ἴφη, ζητῶ.*

Ὁ τῆς μεμφιμοιρίας σου, παράξενε καὶ συχαμερὲ σκυλοφιλόσοφε!!! Ἐγὰθῃ πλέον ὁ κόσμος ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ πρέπει νὰ περιφερῆσαι μὲ τὸν λύχνον εἰς τὴν χεῖρα ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ νὰ ζητῆς ἀνθρωπον; Δὲν βλέπεις τὸν πίθηκον σου; Τί σὲ μέλει!

— Ναί, βέλτιστε, ἀνθρωπον ζητῶ, ἀλλὰ ἀνθρωπον ἠθικόν· ἔχεις πολλοὺς τοιοῦτους νὰ μὲ δείξεις;

— Καὶ τί σημαίνει ἀνθρωπος ἠθικός;

— Ἀνθρωπος ἠθικός λέγεται ὁ ἐν θεωρίᾳ καὶ πράξει σπουδάσας τὴν ἠθικὴν ἐπιστήμην.

— Καὶ ὅποια τις αὕτη ἢ ἐπιστήμη;

— Ἐκείνη, ἥτις διδάσκει τὸν ἀνθρωπον πῶς δύναται νὰ κατασταθῇ τέλειος.

— Καὶ πότε δύναται νὰ ὀνομασθῇ τέλειος ὁ ἀνθρωπος;

— Ὅταν—γνωρίζω τὴν ἐστὶ Θεός, τί ἐστὶ κοινωνία πρῶτον, καὶ δεῦτερον ὅποια καθήκοντα ἔχει πρὸς τὸν Θεόν, ὅποια πρὸς τὸν ἀνθρωπον ἦτοι ἑαυτὸν, καὶ ὅποια πρὸς τὴν κοινωνίαν ἦτοι τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους—ἐκτελήῃ μεθ' ὅσον δύναται· μεγαλειτέρας ἀκριθείας αὐτὰ τὰ καθήκοντα.

— Λοιπὸν ἡ ἠθικὴ διδάσκει τὰ τριπλᾶ ταῦτα καθήκοντα;

— Ναί.

— Τί σημαίνει ἡ λέξις καθήκον;

— Ἡ λέξις καθήκον, κύριε, εἶναι μετοχὴ· γνωρίζεις γραμματικὴν; εἶναι μετοχὴ τοῦ ρήματος καθήκω.

— Εἰ!

— Λοιπὸν ὡς μετοχὴ ἔχει καὶ ὑπονοούμενον οὐσιαστικόν. Τὸ οὐσιαστικὸν τοῦτο εἶναι ἡ λέξις ἔργον· ὡστε καθήκον ἔργον ἐστὶ τὸ ἔργον, ὅπερ καθήκει, ἦτοι ἔρχεται ἐπὶ τινος ἢ ἐπιβάλλεται εἰς τινά.

— Καθαρὰ ἐξηγήσου, παρακαλῶ· τὸ καθήκον ἔργον ἐστὶ ἔργον, τὸ ὅποιον ἔρχεται ἐπὶ τινος ἢ τὸ ὅποιον ἐπιβάλλεται εἰς τινά; διότι

τὸ ἐν διαφέρει τοῦ ἄλλου. Ἐὰν εἴπωμεν ἔρχεται, ἔρχεται ἀφ' ἑαυτοῦ· ἀλλ' ἐὰν εἴπωμεν ἐπιβάλλεται, ἐπιβάλλεται παρ' ἄλλου.

— Ἐχεις δίκαιον· λοιπὸν σοὶ λέγω ὅτι πρῶτον ἐπιβάλλεται καὶ δεῦτερον ἔρχεται. Ὁ ὀρθὸς λόγος—ὅστις εἶναι ὁ κυβερνήτης τοῦ μικροκόσμου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται ἀνθρώπος—αὐτὸς ἐπιβάλλει τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἔργον τοῦτο· τὸ δ' ἔργον ἐπιβλήθην ἦδη ἀπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ θρόνου τοῦ κυβερνήτου, κατέρχεται καὶ ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἐκτέλεσίν του. Ὁ ἀνθρωπος λοιπὸν ὀφείλει, πρῶτον νὰ νοήσῃ καλῶς ὅποια εἰσι τὰ παρὰ τοῦ ὀρθοῦ λόγου ἐπιβαλλόμενα καὶ μετὰ ταῦτα νὰ συνειθίσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν τούτων ἐκτέλεσιν. Καθόσον ἀφορᾷ τὸ νὰ μάθῃ τις ὅποια εἰσι ταῦτα τὰ ἔργα, τοῦτο δὲν εἶναι πολὺ δύσκολον· καθόσον ἀφορᾷ ὅμως τὸ δεῦτερον ἦτοι νὰ συνειθίσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν τούτων ἐκτέλεσιν, τοῦτο εἶναι παρὰ πολὺ δύσκολον, δυσκολώτατον. Τοῦτο εἶναι τὸ ὅποιον μὲ κἀμνεῖ νὰ σηκῶν τὸν λύχνον μου καὶ μέρᾳ μεσημέρι νὰ περιφερωμαι.

— Φιλοσοφίας μὲ ἤρχισες καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς θὰ τὰ ξεμπερδεύσωμεν. Ὁ ἀνθρωπος εἶναι τέλειος, ὅταν γνωρίζω ὅποια καθήκοντα ἔχει ἐκτελεῖ αὐτὰ· ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἔργον, λέγεις, μιᾶς ἐπιστήμης, ἢ ὅποια ὀνομάζεται ἠθικὴ. Διὰ τί ἡ ἐπιστήμη αὕτη δὲν ὀνομάσθη μᾶλλον καθήκοντολόγιον, ἀφοῦ διδάσκει τὰ καθήκοντα, διὰ τῆς γνώσεως καὶ ἐκτελέσεως τῶν ὁποίων ὁ ἀνθρωπος γίνεται τέλειος;

— Διότι εἴπαμεν ὅτι τὴν τελειότητα προξενεῖ οὐχὶ ἡ ἐπιβολὴ τοῦ καθήκοντος, ἀλλ' ἡ ἐκτέλεσις αὐτοῦ· διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὅμως ἀπαιτεῖται συνήθεια, τούτεστι συγχὴ ἐπανάληψις· ἄνευ ταύτης οὐδὲν κατορθοῦται. Αὐτὸ δὲ τὸ ὅποιον σεῖς ὀνομάζετε συνήθειαν, ἐγὼ καὶ οἱ σύγχρονοί μου ὀνομάζομεν συντηρώματα ἔθος καὶ ἦθος. Πιστεύω ὅτι ἀνεγνώστες τὸ σύγγραμμα ἐκεῖνο τοῦ Ἀριστοτέλους, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται ἠθικὰ μεγάλα. Εἰς τὸ στ. κεφάλαιον τοῦ πρώτου βιβλίου του ἐνθυμεῖσαι τί λέγει;

— Ναί ἐνθυμοῦμαι.

— Τί;

— Τὸ γὰρ ἦθος ἀπὸ τοῦ ἔθους ἔχει τὴν ἐπωνυμίαν. ἠθικὴ γὰρ καλεῖται διὰ τὸ ἐθίζεσθαι.

— Ἀλλ' εἰς τὰ ἠθικὰ Νικομάχεια του ἐνθυμεῖσαι τί λέγει ἐν βιβλ. β'. κεφ. α'.

— Ναί, λέγει ἡ ἠθικὴ ἀρετὴ ἐξ ἔθους περιγίγνεται, ὅθεν καὶ τοῦνομα ἔσχηκε, μικρὸν παρεκκλῖνον ἀπὸ τοῦ ἔθους... οὐ μικρὸν οὖν διαφέρει τὸ οὕτως ἢ οὕτως εὐθὺς ἐκ νέων ἐθίζεσθαι, ἀλλὰ πάμπλου, μᾶλλον δὲ τὸ πᾶν.

— Ὅστε βλέπεις ὅτι ἡ βᾶσις τῆς τελειότητος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ ἦθος, τὸ ὅποιον σεῖς συνήθειαν ὀνομάζετε καὶ τὸ ὅποιον ἐκ νεαρῶτατης ἡλικίας πρέπει νὰ λάβῃ χώραν. Διὰ τοῦτο ὄχι μόνον ἡ ἐπιστήμη, ἢ ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου, ὀνομάσθη ἠθικὴ, ἀλλὰ καὶ αἱ πράξεις ἀκόμη αὐτοῦ, ὅσαι φέρουσιν εἴτε τὴν εὐδαιμονίαν εἴτε τὴν κακοδαιμονίαν, ὀνομάσθησαν ἐπίσης ἠθικαί, ὡς τῆς συνήθειας ἔχουσαι ἀνάγκην εἶνα προξενήσωσιν ἢ τὴν πρώτην ἢ τὴν δευτέραν· ὅθεν χρησιμοποίησις μὲν ὁ πρῶτων πράξεις χρηστός, ἦτοι πρὸς τὴν τελειοποίησιν συντελούσας—κακοῦθις δὲ ὁ τὰς ἐναντίας ἦτοι ἐκείνας, αἵτινες οὐδὲν ἄλλο ἐπιφέρουσιν ἢ τὴν καταστροφὴν, τὴν ἐκμηδένισιν, τὴν ἐξουτελισμὸν καὶ τὴν ἐξαχρείωσιν.

— Ὡ! μὲ κατεξάλισες, κύριε Διογένης.

— Ἄ! σὲ κατεξάλισα. Εἰπέ μοι λοιπὸν: ἔχεις πολλοὺς ἀνθρώπους τοιοῦτους νὰ μοὶ δείξης, ὅποιον ἐγὼ ζητῶ;

— Δηλαδὴ τελείους;

— Ναί.

— Δηλαδὴ γνωρίζοντας τὰ πρὸς ἑαυτοὺς, τὰ πρὸς τὸν πλησίον καὶ τὰ πρὸς τὸν Θεὸν τριπλᾶ, περὶ τῶν ὁποίων εἶπες, καθήκοντα καὶ ἐκτελοῦντας αὐτὰ;

— Ναί;

— Νὰ συλλογισθῶ καὶ ἀκολούθως σοὶ δίδω ἀπάντησιν.

— Λοιπὸν! μὴ τοσοῦτον αὐθαρέτως καὶ αὐθαδῶς μὲ ὀνομάζεις παράξενον καὶ συχαμερόν. Ἐγὼ δὲν εἶμαι παράξενος, ἀλλὰ μάλιστα ἔχω καὶ πολὺ δίκαιον.

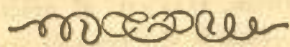
— Είσαι όμως συγχαμερός κύων και άνθρωπος.

— Όχι, βέλτιστε, ούτε τούτο δὲν εἶμαι· σὺ ὁ ἴδιος ἀνεγίνωσκας προχθὲς Saep̄e esetiam sub paltio sordido sapientia. Ἐγὼ ξέρεις, λατινικὰ δὲν γνωρίζω. Τί σημαίνουναι ταῦτα;

— «Πολλάκις καὶ ὑπὸ παλαιὸν ῥάκος ὑπάρχει σοφία.»

— Λοιπὸν, ἄς μὴ σὲ συγχίξῃ παρακαλῶ, τόσον ὁ πολύθυρος καὶ ρυπαρὸς τρίθων μου.

— Ἔργον δὲν ἔχεις περιφέρειν. Ἄλλὰ φοβούμαι, θὰ σοῦ τελειώσῃ τὸ λάδι, καὶ ἀκόμη θὰ περιφέρῃσαι· θὰ ἔκλυες ἴσως καλὰ, ἀν ἐφορτόνεσο καὶ ἐν λαδικόν. Ὄρα καλή!!! μὲ τὸ πῆλον σου.

Ο ΙΣΜΑΗΛ ΠΑΣΑΣ.

Τὸ παρελθὸν ἔτος ἐδημοσιεύθη πραγματεία ἐν Λονδίῳ ἐπιγραφομένη «Χεδίθαι καὶ Πασάδες» πλήρης λεπτομερειῶν περὶ τῶν Χεδιθῶν Ἰσμαήλ καὶ Τερήκ, τῶν πρωθυπουργῶν Νουβάρ, Σερῖφ καὶ Ριάξ καὶ τοῦ ἀντάρτου Ἀραβῆ. Ἐν βραχείσιν θέλω ἐρανίσθῃ ὀλίγας τινὰς πληροφορίας περὶ τοῦ Χεδιθῶν Ἰσμαήλ, ὅστις, ἕνεκεν τῆς παραιτήσεώς του καὶ ἀπουσίας ἐξ Αἰγύπτου δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡδὴ ἀνήκων εἰς τὴν ἰστρίαν.

Ὁ Ἰσμαήλ-πασᾶς ἦτο βραχείος ἀναστήματος καὶ παχύς. Αἱ χεῖρες καὶ τὰ ὠτά του ἦσαν μεγάλα καὶ μᾶλλον δυσανάλογα διὰ τὸ σῶμά του. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν τὸ περιεργότερον μέρος τοῦ προσώπου του. Τὸ ἀριστερόν του βλέφαρον ἐπιπτε τοιουτοτρόπως ὥστε νὰ καλύπτῃ σχεδὸν ἐντελῶς τὸ ὄμμα του. Ὄταν, ὀμνιῶν πεφροντισμένως ἔκλυπε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, ὁ εἰς ὀφθαλμὸς ἐραίνετο κλειστός ἐνῶ ὁ ἄλλος ἐξέβαλλε πῦρ ἀγγιχνοῖς — τούτου ἕνεκεν εἶπόν τινες ὅτι τὰ ὠτα καὶ ἡ γλῶσσα τῶ ἦσαν ἀνωφελῆ διότι ἤκουε μὲ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν καὶ ὠμίλει μὲ τὸν ἄλλον· ὁ ἴδιος δὲ ἀκούσας τὴν

παρατήρησιν ταύτην προσέθεσεν ὅτι «σκέπτεται μὲ ἀμφοτέρους».

Ὁ Ἰσμαήλ-πασᾶς εἶχε τρόπον ὅπως ἰδιαιτέρον νὰ ἐλκῆ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ καταβάλῃ τὴν ἀντιπάθειαν καὶ αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν του ἐνόσφ εὐρίσκοντο ἐν τῇ παρουσίᾳ του. Ὁ ἴδιος ἐξεφράζετο ὡς ἐξῆς περὶ ἐνὸς Γενικῶν Προξένου. «Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τὸν ἄνθρωπον τοῦτον· ἔρχεται ἐδῶ, συμφωνεῖ πληρέστερα μὲ ὅσα λέγω, καὶ εἶτα ἀπέρχεται καὶ γράφει ἐναντίον μου εἰς τὴν Κυβέρνησίν του. Διατί λέγει ἄλλα ἐνώπιόν μου καὶ ἄλλα ὀπισθὲν μου;» «Δὲν τὸν ἠρώτησέ ποτε ἡ Ὑψηλότης σας;» «Ἄπειράκις», ἀπήντησεν ὁ Χεδιθῶν γελῶν, «ἀλλὰ μοὶ προφασίζεται ὅτι ἔκαμε λάθος ἐν ταῖς πληροφορίαις, ἄς ἔστειλε καὶ θέλῃ τὸ διορθώσει κατόπιν. Ἀλλὰ κατόπιν τὸ χειροτερεύει. Τί νὰ πράξω; Δὲν δύναμαι νὰ κἀθῆμαι πλησίον του, ὅταν γράφει πρὸς τὴν κυβέρνησίν του»

Ὁ Ἰσμαήλ-πασᾶς ἐγνώριζε νὰ συμμορφώνηται μὲ τὰ ἰδιώματα καὶ τοὺς χαρακτῆρας τῶν ἄλλων, διὸ καὶ παντελῶς διαφόρους ἰδέας πρὸς ἀλλήλους ἐσχημάτισαν οἱ γνωρίσαντες αὐτόν. Ὅτε ἡσχολεῖτο εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ ζαχαροκαλάμου διεπραγματεύθη μὲ δύο ἐταρίας, γαλλικὴν καὶ ἀγγλικὴν, ἐκ Μαγχεστρίας. Μὲ τὴν πρώτην ἡ ὑπόθεσις παρετάθη ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, καὶ ἐθαύμασαν οἱ Γάλλοι τὰς γνώσεις τὰς ὁποίας εἶχε καὶ ἐπὶ αὐτῶν τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν, καὶ τὴν προσοχὴν μεθ' ἧς ἐξήτασε πάντα τὰ μέρη τῶν προτάσεών του. Μὲ τοὺς Ἀγγλοὺς τὸ πᾶν ἐτελείωσεν ἐν ἀλίγαις ὥραις· οἱ δὲ ἐκπλαγέντες Μαγχεστριανοὶ ἔφυγον ὀμνύοντες ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὐρεθῇ ἀλλαχοῦ μακρὰν τῶν ὄχθων τοῦ Ἰσραὴλ ἄνθρωπος τόσον ταχύς ἐν τῇ ἐργασίᾳ καὶ τοῖς ὑπολογισμοῖς. Ὁ συγγραφεὺς τῆς πραγματείας, ἐξ ἧς ἐρανίζομαι ταῦτα, λέγει ὅτι ἐπανελάθεν ὁ ἴδιος εἰς τὸν Ἀντιβασιλεῖα τὰς ἐναντίας ἐντυπώσεις τῶν βιομηχάνων, ἡ δὲ ἀπάντησις, ἦν ἔλαθεν, ἦτο· «Ἐπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες ἐπιβαίνουσι καλῶς ἔπικου, ἄλλοτε ὄνου καὶ ἄλλοτε καμήλου, ζῶων, τῶν ὁποίων αἱ κινήσεις δὲν εἶναι αἱ αὐταί. Ὁ ἐμπειρότερος ὅμως

ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος ὅστις γνωρίζει νὰ ἐπιβαίνει ἴσα καὶ τὰ τρία».

Ἴδου ἐν συντόμῳ καὶ ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς ἀντιπαθείας, ἣν ἔτρεφεν ὁ Χεδιθῶν Ἰσμαήλ πρὸς τὰς ἐπισήμους ὑποδοχὰς, ἐν αἷς σχεδὸν πάντοτε ἐλέγοντο τὰ ἐξῆς· «Ἐρχομεν ζῆστην (ἢ κρῦον) Ὑψηλότητε». «Μάλιστα, κύριοι, ἀλλ' ὄχι τόσον ὅσον εἰς Ἀλεξάνδρειαν». «Ἡ διαφορά πηγάζει, Ὑψηλότητε. ἐκ τοῦ ὅτι τὸ Κάϊρον εἶναι ξηρὸν καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια εἶναι ὑγρὰ.» «Ὅπως ἔχει, Κύριοι, ἀκριβῶς. Παρετήρησα ὁ ἴδιος τὴν διαφορὰν ταύτην.»

Κατὰ τὸν συγγραφεὴ τῆς πραγματείας, «Χεδίθαι καὶ Πασάδες», ἄπαξ, περὶ τὰ τέλη τῆς ἡγεμονίας αὐτοῦ, ὁ Ἰσμαήλ-πασᾶς ἔλασε τὴν ὑπομονὴν αὐτοῦ ἐν μιᾷ ὑποδοχῇ. Περιστοιχιζόμενος ὑπὸ δυσχερειῶν καὶ κινδύνων, καὶ ὑποχρεωμένος νὰ δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς Γενικῶν Προξένου, ὅστις ἤρχισε μὲ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον τοῦ καιροῦ καὶ τῆς ξηρασίας, διέκοψεν αὐτὸν ὁ ἀντιβασιλεὺς, λέγων,

«Φίλε Κ. Γενικὲ Πρόξενε, γνωρίζω καλῶς τί θὰ μοὶ εἶπητε. Ἀλλὰ κάμετέ μοι τὴν χάριν νὰ παρατηρήσητε ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι θὰ θεωρῶ τὸ Κάϊρον ὑγρὸν καὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ξηρὰν».

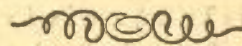

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟY ΦΟΒΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ.

Ἄγγλος τις συγγραφεὺς ἀναφέρει μὲ τρόπον τρομακτικόν δύο περιπτώσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὁ ὑπερβολικὸς φοβερῖσμος, ἐπέφερον ὀλέθρια ἀποτελέσματα. Ἐγνώρισκα, λέγει, εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἀμερικῆς Φιλαδέλφειαν, παιδίον ὠραϊότατον, ζωηρότατον καὶ πνευματωδέστατον, τὸ ὁποῖον κατέστη ἡλίθιον ἐπὶ ζωῆς, διότι ἐκλείσθη εἰς σκοτεινὸν δωμάτιον κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἡ ἀπερίσκεπτος δούλη, ἐφάρβησεν αὐτὸ κατὰ πρῶτον, ὅτι θέλει τὸ στείλει εἰς τὸν κακὸν τόπον, ὡς ἐκφράζονται ἐκεῖ, καὶ τέλος διὰ νὰ ἀναγκάσῃ αὐτὸ νὰ σιωπήσῃ τὸ ἔβαλεν εἰς δωμάτιον, ἐκλείσσε τὴν θύραν, καὶ

ἐξῆλθεν· ἐπιστρέψασα μετ' ὀλίγα λεπτά, εὗρε τὸ δυστυχεὲς παιδίον μὲ σπασμούς· καὶ ἀπ' αὐτῶν μὲν ἐθεραπεύθη, ἀλλ' ἔμεινεν ἡλίθιον ἐπὶ ζωῆς. Ὅτε δὲ οἱ γονεῖς, οἵτινες διασκεδάσεως χάριν εἶχον ἀπέλθει τῆς οἰκίας πρὸ δύο ἡμερῶν, ἐπέστρεψαν, ἔμαθον ὅτι τὸ παιδίον εἶχε λάθει σπασμούς· ἀλλὰ δὲν ἐπληροφορήθησαν τὴν αἰτίαν. Μετὰ δέκα ὅμως ἔτη, πνέουσα τὰ λείψθια ἡ ἀνόητος δούλη, καὶ αἰσθανομένη τὴν τύψιν τοῦ συνειδότος, προσεκάλεσε τὴν μητέρα τοῦ παιδίου, ἐξωμολογήθη τὸ ἔγκλημα καὶ ἐζήτησε συγχώρησιν.

Ἐτερον παιδίον ἐφρονεύθη εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἀγγλίας Βιρμινγιάμην κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον: Οἱ γονεῖς εἶχον ἀπέλθει εἰς ἑσπερινὴν συναστροφὴν· οἱ δούλοι εἶχον καὶ αὐτοὶ συναστροφὴν εἰς τὸν οἶκον· ἔτυχε δὲ νὰ ἐπανεέλθῃ ἡ κυρία κατ' ἀπροσδόκητον συμβεβηκὸς πρὸ τῆς συνήθους ὥρας, καὶ εὐρούσα τὸν θάλαμον τῆς ὑποδοχῆς πλήρη ἀνθρώπων, ἔτρεξεν ἐπάνω, διὰ νὰ ἴδῃ τὸ τέκνον τῆς, διετέε· ἢ τριετέε· κατὰ τὴν ἡλικίαν· τὰ ὄμματα αὐτοῦ ἦσαν ἀνοικτὰ μὲν, ἀλλ' ἀκίνητα· ἐγγίξασα δὲ αὐτὸ, τὸ εὗρε νεκρόν. Ὁ ἱατρὸς προσεκλήθη· ἀλλ' εἰς μάτην· εἶχεν ἤδη ἀποθάνει. Ἡ δούλη προσεπειοῖτο ὅτι δὲν ἐγνώριζε παντάπασιν τὴν αἰτίαν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον παρετήρησαν ὅτι εἰς τὸ καταπέτασμα τῆς κλίνης ἦτο καρφωμένος φρικαλέον τι σχῆμα, κατεσκευασμένον ἐν μέρει ἀπὸ τρομερὰν προσωπίδα! Τούτο ὠμολόγησεν ἡ δούλη ὅτι εἶχε κάμει, διὰ νὰ κρατῇ τὸ παιδίον ἡσυχον, ἐνῶ αὐτὴ διεσκέδαζε κάτω.

Ο ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ.

Πολυτέλεια ἐθεωρεῖτο παρὰ τοῖς προγενεστέροις ἡμῶν καὶ κυρίως παρ' Ὀθωμανοῖς τὸ διατρέφειν καὶ παρ' ἑαυτοῖς ἔχειν γελωτοποιούς. Τοῦ γενικῶς τούτου κανόνος δὲν ἐξῆρθετο Ὀθωμανὸς τις Σατράπης. Καὶ δὴ προκαλεσάμενος ἑσπέραν τινὰ τὸν γελωτοποιὸν του, δριμυτάτου χειμῶνος ἐπικρατοῦντος.

— Τί θά ἔλεγες, τῷ εἶπε, ἂν σοῦ ἐπροτεί-
νετο νὰ κερδήσης χιλίους ρουπιέδες ἐπὶ συμφω-
νία τοῦ νὰ μείνης ὡς εἶσαι καὶ χωρὶς τὸ πα-
ραμικρὸν πῦρ εἰς τὸν πρῶ; βορρᾶν ἐξώστην ὅλην
τὴν νύκτα;

— Ἦθελα συγκατατεθῆ, ἐξοχώτατε, ἀπε-
κρίθη ἐκεῖνος, ξύων τὸ οὖ; του μετ' ἐμβριθείας
γελοῦδους.

— Εἰς τὸ ἔργον λοιπὸν, εἶπεν ὁ Σατράπης.
Καὶ πάραυτα διώρισε φρουρᾶν, ἣτις ὤφειλε νὰ
τὸν ἐποπτεύη μέχρι τῆς ἐπιούσης αὐγῆς.

Δύναται ἕκαστος νὰ κρίνῃ τὴν νύκτα, τὴν
ὁποῖαν διήλθεν ὁ ἄλλιος γελωτοποιός.

Τῇ ἐπαύριον, ἡ πρώτη ἐρώτησις τοῦ Σατρά-
που, ἅμα ἐγερθέντος, ἦν ἂν ἔζη ἀκόμη ὁ γε-
λωτοποιός. Ἀκούσας τὸ ὄνομά του, ὁ γελωτο-
ποιός ὅστις παρεμόνευεν ἐξώθεν τοῦ θαλάμου,
εἰσῆλθε τρέμων ἔτι ὡς κάλαμος ὑπὸ ἀνέμου σα-
λευόμενος, καὶ ἐβεβαίωσεν οὕτω διὰ τῆς πα-
ρουσίας του τὸν κηρίον του ὅτι ἔζη καὶ ἀνυπό-
μονος ἦτο νὰ λίθῃ τὸ ἄθλόν του.

— Ἐτήρησε τὰς συμφωνίας; ἠρώτησεν ὁ
Σατράπης τὸν μεταπεμφθέντα φρουρόν.

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε.

— Ἐμεινε μὲ τὰ ἐνδύματα τὰ ὁποῖα ἔφερε;

— Μὲ τὰ αὐτὰ, ἐξοχώτατε.

— Χωρὶς πῦρ;

— Χωρὶς πῦρ, ἐξοχώτατε, ἐκτός ἂν ἡ Ὑ-
μετέρα Ἐξοχότης λογίσῃ ὡς πῦρ τὸ κηρίον, τὸ
ὁποῖον ἔκαιεν εἰς τὸν συνεχῆ τῷ ἐξώστη θάλα-
μον, ἀπεκρίθη ὁ πονηρὸς φρουρός.

— Βέβαια, βέβαια, μήπως δὲν εἶναι τάχα
πῦρ καὶ ἡ φλόξ τοῦ κηρίου, ἀντεῖπεν ὁ Σατρά-
πης ὅστις ἦθελε τὴν αἰτίαν. Ἐπειτα
δὲ στραφεὶς σοβαρὸς πρὸς τὸν γελωτοποιόν.

— Κύριε, εἶπε, δὲν ἐτήρησες τὰς συμφω-
νίας; ὕπαγε.

Ὁ δυστυχὴς γελωτοποιός ἐνόησεν ὅτι ἐγε-
λωτοποιήθη. Οὐδὲν ὅμως ἀντεῖπεν, ἀπῆλθε πε-
ρίλυπος τὴν ψυχὴν μέχρι θανάτου.

Πολλὰ πλὴν ἡμέραι δὲν παρήλθον, καὶ ὁ
γελωτοποιός, ὁ αὐτὸς πάντοτε, παρουσιάσθη
εἰς τὸν Σατράπην, καὶ ἔγονε τῆσας ἐνώπιον
αὐτοῦ,

— Δέσποτα, εἶπεν, ἀξίωσον νὰ τιμήσης
τὸν πιστὸν δοῦλόν σου, ἐρχόμενος μετὰ τῶν ἀδ-
λικῶν σου εἰς συμπόσιον ἑτοίμον εἰς πρώτην
σου διαταγήν.

— Καὶ εἰς ποῖον μέρος θά γίνῃ τὸ συμπό-
σιον αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Σατράπης, γελᾶσας εἰς
τὴν ἀπλότητα τοῦ γελωτοποιοῦ.

— Εἰς τοὺς κήπους τῆς ἐξοχότητός σου.

— Λοιπὸν εἰς αὐρίον. Θὰ σὲ ἰδῶ.

Ὁ γελωτοποιός ἀνεχώρησε κατεσπευσμένος
καὶ ὅπως ἐρχόμενος ὑπὸ τῶν φροντίδων τῆς προ-
παρασκευῆς συμποσίου ὑπὸ τοιούτων ξένων τι-
μηθησομένου.

Καὶ τῇ ἐπαύριον οἱ περὶ τὸν Σατράπην διη-
θύνθησαν εἰς τὸ ὀρισθὲν μέρος, ἔνθα τοὺς ὑπε-
δέχθη ὑποκλινωῶς καὶ εὐγνωμόνως ὁ συμπο-
σιάρχης, ἔνθα τα πάντα πλὴν τῶν σιτίων ἦσαν
ἑτοίμα. Ἐκάθησαν λοιπὸν, καὶ ὁ γελωτοποιός
παρακάλεσε νὰ τὸν συγχωρήσωσι καὶ νὰ ὑπο-
μείνωσιν ἐπὶ σσιμηῆν. Ἀλλὰ παρήλθεν ἡ σσι-
μηῆ, καὶ σσιγμαὶ ἐπὶ σσιγμαῖς, καὶ τὸ γεῦμα
δὲν ἐφάνετο ἀκόμη. Καὶ οἱ συνδαιτυμόνες ἐ-
παίνων, τρομερὰ μάλιστα, καθόσον, ἀστεϊσμοῦ
χάριν ἀναμφιβόλως, πάντες εἶχον μείνει νή-
στες, ἵνα γενναϊότερον ἐπιπέσωσι κατὰ τῶν
παρουσιασθησομένων σσιτίων. Καὶ ἐδείκνυν ἤδη
τὴν ἀνυπομονησίαν των. Ἀλλ' ὁ γελωτοποιός
ἡμῶν καὶ πάλιν αἰτήσας συγγνώμην ἐπὶ σσι-
μηῆ, ἤρξατο διηγῆσεν εὐτραπέλων καὶ βω-
μολογιῶν, αἵτινες διέστειλαν μὲν πρὸς γέλωτα
τὰ χεῖλη τῶν ξένων, οὐδὲν ἤττον ὅμως δὲν
τοὺς ἐμπόδισαν νὰ πεινώσι πλειότερον ἔτι, διό-
τι «οἱ λόγοι οὐ πληροῦσι γαστέρα» κατὰ τινὰ
κωμικόν. Καθησυχάσας λοιπὸν αὐτοὺς πάλιν, ὁ
γελωτοποιός ἠγέρθη ὅπως ὁ ἴδιος ἴδη τί ἐγένετο
τὸ γεῦμα· προχωρήσας δὲ τινὰ βήματα, πρὸς
ὑψηλὴν τινὰ κυάρισσον, καὶ ὑποβαλὼν τὴν
χεῖρα ὀπισθεν τοῦ πέλους του, ἀνέβλεψεν εἰς τὴν
κορυφὴν αὐτῆς· εἶτα δ' ἐπιστραφεὶς.

— Δέσποτα, εἶπεν εἰς τὸν Σατράπην, πλη-
σιάζει.

— Τί πλησιάζει;

— Τὸ γεῦμα.

— Κεῖ ποῦ τὸ εἶδες; εἰς τὸν οὐρανόν;

— Τί οὐρανόν; εἰς τὸ μαγειρεῖον ὅπου ὁ-
πῆγα.

— Ἐκεῖ ὅπου ὑπῆρχε εἶναι τὸ μαγειρεῖον;

— Ἄν θέλετε, δύνασθε νὰ τὸ βεβαιώθητε.

Ὁ Σατράπης ἠγέρθη καὶ ἀκολουθούμενος πα-
ρὰ πάντων καὶ ἀκολουθῶν αὐτὸς τὸν συμποσιάρ-
χην, διηθύνθη πρὸς τὸ δευγθὲν μέρος, καὶ ἐβε-
βαιώθη... ὅτι ὀλίγα μαγειρεύματα ὤφειλε νὰ
περιμείνῃ ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον ἐκεῖνο.

Πολλὰς ὀργυίας ὑπὲρ τὸ ἔδαφος, εἰς τὸν ὑ-
ψηλότερον κλῶνα κυάρισσου ὑψηλοτάτης, ἦν
ἀνηρημένος λέβης τις, ὑποκάτω δὲ τοῦ λέβη-
τος εἰς τὸ ἔδαφος ἔκειε ἀμυδρῶς καὶ μόλις φαι-
νόμενον φῶς λαμπάδος... Περιττὸν εἶναι νὰ εἴ-
πωμεν ὅτι ὀλίγον πλέον μακρὰν μεγαλοπρεπὲς
γεῦμα ἀνέμενε τὸν Σατράπην καὶ τοὺς περὶ αὐ-
τὸν, καὶ ὅτι ἤδη ἡ ἀγγίξια τοῦ ἀξίου γελω-
τοποιοῦ ἀνεγνωρίσθη μετὰ κρότου καὶ μετὰ δα-
ψιλείας ἀντερείφθη.

ΕΠΙΤΗΔΕΙΟΝ.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

—

Ἐκ τοῦ Γ α λ λ ι κ ο ῦ.

—

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

—

Οἱ χαίροντες τάφοι.

Εἶναι νύξ, καὶ νύξ ὁποῖα γίνεται ἐν μόνῃ
τῇ Ἀφρικῇ; αὐγάζουσα ἐν τῇ ἀντιλάμφει.

Ὁ οὐρανὸς πυρίνους ἐκπέμπων λάμπεις ἀνά
μέσον τοῦ κυανοῦ στερεώματος, ἐπιχεῖται
ἀπλετον φῶς ἐπὶ ἀπέραντον πεδιάδα, εἰς ἀπει-
ρον ἐκτεινομένην, ἔρημον ὅλως καὶ κατηρῆ.

Καὶ τῆς θαλάσσης σκυθρωποτέρα, ἡ σιω-
πηλὴ αὕτη ἔρημος, ἦν οὐδὲν ἐφάνετο κινῶν,
ἐμπνέει ἀόριστον φρίκην.

Οὐδὲν ἐν τῷ κενῷ. Ἡ αὐρα δὲν ψιθυρίζει:
ἐνταῦθα. Οὐδὲν ἐν τῇ γῆ. Τὸ ἔδαφος εἶναι ὅλως
στεῖρον, ἄγονον· οὔτε ἐν στέλεχος χόρτου ἀ-
παντᾷ· οὐδεμία φωνή, πτηνοῦ κελδοῦντος,

ἀλλ' οὔτε βρυχηθὸς ἀγρίου θηρίου ἀντηχεῖ.

Ἄρχει ἀπόλυτος μοναξία, ἡ ἐρημία!

Ὁ εἰς τὰ βάθη τῆς πεδιάδος ταύτης περι-
πλανώμενος ὀδοιπόρος λαμβάνει ἰδέαν τῆς
παγεῶς τοῦ θανάτου σιγῆς. Ἡ ψυχὴ του
αἰσθάνεται ἐνταῦθα ὅλας τὰς ἀγωνίας τῆς ἀπι-
μονώσεως, καὶ ἰσχυρὸς τρώμενος τὸν καταλαμ-
βάνει.

Ἄλλως τε σπανιώτατα ὀδοιπόρος πατεῖ τὸν
πόδα ἐνταῦθα καὶ ρυθκινδυνεύει.

Ἐν τούτοις, ἀπωτάτω τῆς συνήθους ὁδοῦ, ἦν
διέρχονται αἱ συνοδίαι τῶν ὀδοιπόρων, τὰ κα-
ραθάνια δηλονότι, διεγράζοντο ἐπὶ τῆς πεδι-
νῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους δύο ἀνθρώπινοι
σκιοί.

Ἦσαν δύο εὐρωπαϊοὶ κυνηγοί, δύο ἐκ τῶν
ἀτρομήτων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες, καταφρό-
νούντες τὸ γιγατάνιον τῶν ἀράβων, τοὺς
δδόντας τῶν παυθῆρων καὶ τὴν λύσσαν τοῦ
φοβεροῦ σιμίου, τοῦ φλεγμίνοντος καὶ θα-
νατοῦντος τούτου ἀνέμου, πορεύοντι εἰς τὰ
βάθη τῆς ἐρήμου τῶν ὁάσεων ὅπως ἐνεορεύσωσι
τὴν στρουθοκάμηλον.

Τί ἐξήτουν οὗτοι εἰς τὴν ἀπόκεντρον ταύτην
χώραν, ἑκατὸν λεύγας μακρὰν ἀπὸ πάσης
πηγῆς, ἀπὸ πάσης φυλῆς;

Ἐκεῖ δὲν εὕρισκεν ὁ ἀίγαρος τὴν ποθουμέ-
νην αὐτοῦ νομήν. Ἐλεῖπεν ὅλως ἡ θήρα· δὲν
ὑπῆρχον φίλοι, οὔτε ἐχθροί· ψυχὴ ζῶσα δὲν
ὑπῆρχεν.

Οἱ δύο κυνηγοὶ ἦσαν ὀπλισμένοι μέχρις ὀδόν-
των· ἐβάδιζον ἐσπευσμένως καὶ δὲν ἀντιήλασ-
σον πρὸς ἀλλήλους λέξιν. Ἐφάνοντο βαίνοντες
πρὸς ἕνα σκοπόν. Ἀλλὰ ποῖον; Ἡ πεδιάς ἦτο
λεία ἐφ' ὅσον ἐξικνεῖται τὸ ὄμμα.

Αἴφνης ἐσταμάτησαν.

— Πλησιάζομεν, εἶπεν ὁ ἕτερος ἐξ αὐτῶν.

Ὁ συνοδοιπόρος του περιεστρεφεὶ κύκλῳ τὸ
βλέμμα, ἔπειτα ἔκυψεν ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ
ἔψαυσεν αὐτὴν διὰ τῆς χειρὸς.

— Ναί, εἶπε δὲν εἴμεθα μακρὰν.

Εἶχε τι τὸ ἀλλόκοτον ὁ τόνος τῶν φωνῶν
τούτων ἐν μέσῳ τῆς γαλήνης, ἣτις ἐβασίλευε.

Ἀμρότεροι ἔσυρον τὰς σκυταλίδας τῶν πυροβόλων καὶ ἐθύθισαν αὐτὰς εἰς τὸ ἔδαφος, μετὰ τινὰ δὲ λεπτά τὰς ἀνέσυρον καὶ ψηλαφήσαντες διὰ τῶν ὀκτιύλων ἐξήταζον αὐτὰς ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

— Ἐπιτυχία, ἀνεκράξεν ὁ εἰς τῶν κυνηγῶν.

Αἱ σκυταλίδες μας εἶναι πολὺ ὑγραὶ, ἀπήντησεν ὁ ἕτερος. Τὸ φρέαρ δὲν εἶναι βελύ.

— Πόσο, ἀρὰ γὰρ ἀπέχουμεν τῶν Μωχαβιτῶν;

— Ἀφ' ἧς κατελήθομεν τὸ μυστικὸν αὐτῶν πρέπει νὰ προηγήμεθα κατὰ ἑπτὰ ὥρας ὑπελόγησα τὴν πορείαν μας καὶ δὲν λανθάνομαι ἄλλως τε οὐδὲν διακρίνω εἰς τὸν ὀρίζοντα.

— Τότε φάγομεν καὶ πίωμεν.

Ἐκαθέστησαν ἑκάτερος ἐξήγαγεν ἕκ βαρέος σάκκου δίπυρα, κρέας ξηρὸν καὶ παστόν, καὶ ἐγεύθησαν ἔπιον δὲ ἕκ τινος κλοκύνθης ὀλίγον ὕδωρ ἀναμεμιγμένον μὲ ἀψίνθιον καὶ ἤρχισαν νὰ συνομιλῶσιν.

Οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες ἦσαν ἐξαισιῶς εὐειδεῖς, ἐφαίνοντο ὁ ἑλικίης τριάνοντα ἔτων ὁ εἰς καὶ εἴκοσιν ὁ ἕτερος. Εἶχον τὰ χαρακτηριστικὰ λεπτὰ καὶ διακεκρυμένα, πρόσωπον, σπανίαν ἐμφαίνον ἐνεργητικότητα, καὶ ἐξωτερικὸν ἀρενωπόδον ὡς ἀνθρώπων εἰθισμένω νὰ ζῶσιν ἐν ἐλευθέρῳ ἀέρι, ἐν μέσῳ μόχθων ἀδιαλείπτων. Οἱ τρόποι των ἐφανοῦτο ἀπότομοι, ἀλλ' ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας των ἐζωγραφεῖτο ἡ εὐθύτης.

Μετὰ τὸ λιτὸν γεῦμά των, ἤρχισαν νὰ σκίπτωσιν ἐπὶ τῆς ἄμμου δύο ὀπὰς βαθεῖαι, ὥστε νὰ δύνηται νὰ περιλιθῆ ἑκάστη ἀνὰ ἓνα ἄνθρωπον ἐνλοτε ἐξηπλοῦντο ἐντὸς αὐτῶν, ἠγείροντο ἔπειτα καὶ ἐπανελάμβανον τὸ ἔργον των.

Θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ἠτοίμαζον ἑαυτοῖς τάφους.

Ἐκ διαλειμμάτων ἀντήλλασσον πρὸς ἀλλήλους λέξεις ἐν ᾧ ἐξηκολούθουν ἐργαζόμενοι. Ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησαν.

Εἶχον ἀνασκήψει τοὺς τάφους των διότι ἦσαν ἀληθεῖς πῶ ὄντι τάφοι αἱ δύο ἐκεῖναι ὀπαί.

— Τώρα ἂς θάψωμεν ἑαυτοὺς, εἶπεν ὁ ἕτερος.

Ἐβίβαν ἐγκαρδίως τὰς χεῖρας των, ἔθηκαν ἑκάτερος εἰς τὸ βάθος τοῦ τάφου του τὰ ὄπλα καὶ τὰ ἄλλα χρειώδη, ἄπερ εἶχον, μεθ' ἧς ἐξη-

πλώθησαν ἐντὸς αὐτῶν.

— Ἀρεῖ, εἶπεν ὁ πρεσβύτερος, νὰ μὴ φθάσωσι πρὶν ἢ πνεύσῃ ὁ ἄνεμος.

— Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν θ' ἀρχίσῃ νὰ φυσᾷ, ἀπήντησεν ὁ φίλος του παρατηρήσας τοὺς ἀστέρους. Τίποτε δὲν διακινδυνεύομεν.

Καταβάντες ἐν τοῖς τάφοις των οἱ κυνηγοὶ ἐπανεφέρον διὰ τῶν βραχιόνων τὴν ἄμμον ἐφ' ἑαυτοῖς, χωρὶς ὅμως νὰ συνηθῶσι νὰ ἐπισκεπάζωσι καθ' ὀλοκλήριαν τὰ σώματά των, ἔμειναν δὲ ἀκίνητοι ἀρέντες εἰς τὴν ἄνεμον νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τοῦτο καὶ συγχρόνως ἔθηκαν εἰς τὸ στόμα κλάμον, ὅστις προσεξέβαλλε τοῦ ἐδάφους χρησιμεῖον ὅπως ἀναπνέωσιν.

Περὶ τὴν 11ην ὥραν μ. μ. ὁ ἄνεμος ἤρχισεν νὰ φυσᾷ ὀρμητικῶς ἀνακυβῶν τὴν ἄμμον. Συνέβη τότε πρᾶγμα σὺνήθης εἰς τὰς ἀμμώδεις ἐρήμους· τὰ κοιλώματα ἐπληρώθησαν μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, ὅλη δὲ ἡ πεδιάς ἐκεῖνη παρουσίαζε λάκκους ὀμαλοῦς.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ ἀνασκαφέντες τάφοι κατεγώσθησαν ἐξ ὀλοκλήρου καὶ οὐδὲ ἕγνος αὐτῶν ἐφαίνετο πλέον.

Τὴν πανοῦργον ἄλλως τε ταύτην μέθωδον τοῦ ἀποκρύπτεσθαι, ἐφαρμόζουσι συχνότατα οἱ ὀδοιπόροι καὶ τοιουτοτρόπως ὀλοκλήρως ἀγέλι ποιμνίων γίνονται ἄφαντοι, οἱ δὲ διωκταὶ των οὔτε κἄν υποπτεύονται, ὅτι ἡ λεία κεῖται τόσῳ ἐγγὺς αὐτῶν.

Δύο ἄνθρωποι εὐρίσκοντο ὑπὸ τὸ ἔδαφος, ζῶντες καὶ ἀναπνέοντες· ἀλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸ υποπτευθῆ κἄν.

Ἦσαν δύο χαίνονας τῶν τῶν, κατὰ τοὺς Ἀραβίας.

Ὁ κλεισθεὶς τάφος.

Αἱ ὥραι παρήρχοντο βραδείως, καὶ μάλιστα διὰ τοὺς δύο κυνηγοὺς.

Ἡ αὐγὴ ὑπέφωσκεν ἤδη, ἀλλ' οὐδὲν διακρίνετο εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Ἐν τούτοις ἐφ' ὅσον ὁ ἥλιος ἀνῆρχετο εἰς τὸ στερεῶμα, τρεῖς σκιαὶ ἤρχισαν νὰ ἐπιφαίνωνται πρὸς βορρᾶν ἦσαν τρεῖς Μωχαβίται, φέροντες, ὡς πάντες οἱ κάτοικοι τῆς Σαχάρας,

κίτρινα βερυνούζια, καὶ ἐθάδιζον ἔχοντες τὸ πρόσωπον κατὰ τὸ ἥμισυ κεκλιμμένον. Θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ἦσαν φάσματα, ὡς αἱ σκιαὶ διεγράφοντο ἐπὶ τῆς κίτρινωπῆς ἄμμου καὶ ἀντηρῶντο ὡς χρυσοί.

Καθ' ὅσον προῦχώρον, ἐμεγεθύνοντο καὶ ἀπεικονίζοντο εὐκρινέστερον· ἔφθασαν δ' ἐπὶ τέλους καὶ, ὡς κυνηγοὶ, ἐξήτασαν καὶ οὗτοι τὸ ἔδαφος, ἀνεκάλυψαν τὴν γειτονίαν τοῦ φρέατος καὶ μετ' ὀλίγον αὐτὸ τοῦτο τὸ φρέαρ· ἀλλὰ συγχρόνως κατελήφθησαν ὑπὸ μεγάλης ἀνησυχίας. Ὅλα τὰ μέλη των ἔτρεμον, τὸ ὡς αἰθίλης χρώμα τοῦ προσώπου των ἐγένετο ὠχρότατον. Τοὺς ἀπέπνιγεν ἡ ἀγωνία.

Ἐκεῖνος, ὅστις ἐφαίνετο ὁ ἀνώτερος καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὀποίου ἐγένετο πρὸ μικροῦ αἱ τοῦ ἐδάφους ἐρευνη, ἐστάθη ἐπὶ τοῦ ἐψυμμιμένου φρέατος, διεσκόπησε μετὰ προσοχῆς τὰ πέριξ καὶ ἤρχισεν νὰ βαθύζῃ. Ἐκκμπε καὶ ἀνεμέτρεῖ πᾶν βῆμά του, οἱ δὲ σύντροφοὶ του παρηκολούθουν πνευστιῶντες.

Αἶφνης ἐσταμάτησαν πάντες.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἄμμος ὑψώθη ἀνεπαίσθητος εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων.

Οἱ δύο κυνηγοὶ εἶχον προβάλει μικρὸν τὰς κεφαλὰς, μόλις προσεξήχουσας· αἱ ἐψυμμιμένα τρεῖς αὐτῶν καθίστων ἀδύνατον τὴν ἀναγνώρισιν· διὰ μικρᾶς κινήσεως τῶν βλεφαρίδων ἀπετίναξαν τὴν καλύπτουσαν τοὺς ὀφθαλμούς των ἄμμον καὶ οὕτω διεύθυναν τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἦσαν οἱ Μωχαβίται.

Οἱ Μωχαβίται τότε ἀπέσυρον ὑπὸ τοὺς χιτῶνας των ἀραβικὰς ἀξίννας καὶ πτυρία, ἐλαφρὰ ἐργαλεῖα μὲ βραχείας χειρολαβίδας, καὶ ἤρχισαν νὰ σκίπτωσι φρενητιωδῶς.

Ἐσκαψαν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ὑπανοίγοντες εἶδος τάφρου, εἰς ἣν κατεδύοντο ἐφ' ὅσον τὸ ἔργον προῦχώρει.

Αἶφνης εἰς τούτων ἐξέβλεψε κραυγὴν, ἔκυψε μεθ' ὀρμῆς καὶ συνέλεξε δράκα χρυσοῦ. Τόσον δ' αὐτὸς ὅσον καὶ οἱ σύντροφοὶ του, καταβλήθοντες ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, ἀπέμειναν πρὸς στιγμὴν ἐνεοὶ καὶ παρᾶλυτοι, ἄνευ βουλήσεως, ἄνευ ἰσχύος· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, ἀναλαβόντες

τὰ ἐργαλεῖά των, ἤρχισαν πάλιν ν' ἀνασκάπτουν τὴν ἄμμον μετὰ λύσεως. Ἀπεκάλυπτον δ' ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐλάσματα χρυσοῦ, πολυτίμους λίθους, κοσμήματα καὶ νομίσματα, καὶ, βυθίζοντας τὰ ἐργαλεῖά των εἰς τὸν σωρὸν ἐκεῖνον τοῦ πλοῦτου, δὲν ἠδύνατο νὰ εὐρωσὶ τὸν βυθὸν αὐτοῦ.

Ἰπῆρχον ἐκεῖ ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων, ἀτελεύτητα!...

Μακρόθεν ἐπεφάνη τότε καρθάνιον. Τοῦτο παρατηρήσαντες οἱ δύο κυνηγοὶ ἠγέρθησαν αἰφνιδίως.

Ὡς πρὸς αὐτοὺς ἡ προσεγγίσις τοῦ καρθάνιου ἦτο ὅλως ἀπροσδόκητος.

— Ἐν καρθάνιον! εἶπεν ὁ εἰς τῶν κυνηγῶν χαμηλοφώνως καὶ συσπῶν τὰς ὀφρῦς.

— Πρέπει νὰ τελειώσωμεν πρὶν πλησίον.

Τώρα δὲν δύνανται νὰ διακρίνου, τίποτε.

— Καλὰ λοιπόν. Ἄς τελειώσωμεν.

— Τότε μὴ χάνωμεν καιρὸν.

— Χωρὶς ὅμως νὰ πυροβολήσωμεν.

— Πῶς νὰ κάμωμεν λοιπόν;

— Ἐλθέ.

Ἐροντες τότε ἔφθασαν, χωρὶς τὸ παράπαν, νὰ ἐννοηθῶσιν, εἰς τὰ χεῖλη τῆς τάφρου, ἧτις εἶχον ἤδη τριῶν μέτρων βίθος, καὶ ἐπέπεσαν κατὰ τῶν Μωχαβιτῶν ἀκάθεκτοι ὥσπερ δύο τίγρεις ἐπὶ θύμα.

Οἱ Μωχαβίται, ἐκπληκτοὶ καὶ τεθαμβωμένοι οὐδὲν εἶχον ἀκούσει. Ἐκυπτον ἐπὶ τοῦ θηταυροῦ των, ὃν ἐξώρυστον μετὰ φρενητιώσεως.

Οἱ δύο κυνηγοὶ, τὸ ἐγγειριδίον εἰς τὰς χεῖρας κρατοῦντες, κατέλαβον ἐξαπίνης τοὺς τρεῖς δυστυχεῖς αὐτοὺς, οὓς οὔτε κερωνὸς ἠδύνατο νὰ πλῆξῃ ταχύτερον· ἐν μιᾷ στιγμῇ ἔπεσαν θύματα ὑπὸ τὰ τραύματα, ἀσπάζοντες ἐπὶ τῶν ἀδαμάντων, τῶν μαργαριτῶν καὶ τῶν φλωρίων, τὰ ὅποια ἔβαρον διὰ τῶν αἰματῶν των.

Οἱ κυνηγοὶ, χωρὶς νὰ μεριμνήσωσι τὸ παρᾶπαν ὅπως ἀποτελειώσωσι τὰ θύματά των, ἀνήλθον εἰς τὰ χεῖλη τῆς τάφρου, κρατοῦντες τὰ πτυρία καὶ ἤρχισαν νὰ ἐπιτιρωδῶσιν ἐπ' αὐτῆς τὴν ἄμμον.

Οἱ τραυματῆαι, ἀγωνιῶντες καὶ οἰμώζοντες,

προσεπίπουν ν' αναρριχηθῶσιν, ἀλλὰ κατέπιπτον πνευστιῶντες εἰς τὸν βυθόν. Ἐρρεε δε τοσοῦτ' τὸ αἶμά των ἐκ τῶν βυθίων τραυμάτων, ὥστε νὰ μὴ δυνηθῶσι ν' ἀντιστῶσιν ἐπὶ πολὺ κατὰ τοῦ σκληροῦ θανάτου, ὅστις τοὺς ἐπηπεῖλει. Ἀφοῦ ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐσφάδασαν πατοῦντες τοὺς ἀδάμνατας καὶ τὸν χρυσὸν καὶ ἄργυρον, τὰ ὅποια, ὑπὸ τὸν κτύπον τῶν πετρῶν των, ἀπέδιδον ἤχους ἀλλοκότους, ἀπώλεσαν τὰς δυνάμεις καὶ ἔπεσαν τετυρωμένοι ὑπὸ τῆς βροχῆδον ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ὀπῆς καταρρεύσης ἄμμου καὶ ἐξέπνευσαν ἐξ ἀσφυξίας. Σκληρὸν τῷ ὄντι μακρύτερον!...

Ἀπὸ τῆς φρενητιώδους χαρᾶς εἰς τοιοῦτον θάνατον, ἰδοὺ τὸ ἄχρον ἄντον τῆς φρίκης!

Ὅταν ἡ ὀπὴ ἐκλείσθη — εἶναι πόσον εὐκλόην ν' ἀνακινή τις τὴν ἄμμον! — τὸ καρθαίνιον ἀπέχευε ἀκίμη δὴο λεύγα, μόνον δὲ μετὰ μίαν ὥραν ἔφικετο ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ αὐτοῦ εἰς τὸ φρέαρ, τὸ ὅποιον οἱ δύο κυνηγοὶ ἔλαβον τὸν καιρὸν ν' ἀνακάψωσι, διευκολύνοντες οὕτω τοὺς νέους ὁδοιπόρους, ὧν δὲν ἐφοβοῦντο τὴν προσέγγισιν. καθόσον τὸ μυστικὸν ἦτο ἀποκεκρυμμένον ἤδη. Ἐν τῇ ὀξυδερκεῖᾳ των ἀνεγνώρισαν, ὅτι οἱ τὸ καρθαίνιον συναπαρτίζοντες ἦσαν εἰρηνικοὶ ἔμποροι.

Ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ δὲ αὕτη συνίστατο ἐκ τριῶν ἰππέων.

— Στάσου! εἶναι ὁ Βέλ Κασσέμ καὶ οἱ υἱοὶ του, εἶπε, εἰς τῶν κυνηγῶν παρατηρήσας τοὺς Ἀραβας.

— Τόσον τὸ καλλίτερον, ἀπήντησεν ὁ ἕτερος Ὁ Βέλ Κασσέμ ὑπεμεδίδασεν ἀναγνωρίσας τοὺς Γάλλους καὶ ἀνέκραξε:

— Χαίρετε οἱ φρονεῖς τῶν λεόντων!

— Χαῖρε καὶ σὺ, Σέχας, ἀπήντησαν οἱ Γάλλοι.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ἐπανέλαβεν ὁ Σέχας, διὰ τὴν συνάντησίν μας.

— Μεγάλῃ ἡ χαρὰ μας, διότι βλέπομεν τὸν Βέλ-Κασσέμ, ἀνέκραξαν μιᾶ φωνῇ οἱ κυνηγοί.

— Ἀλλὰ τί διάβολον ἔργεσαι νὰ κάμη

εἰς τὸ ἀπόκεντρον τοῦτο φρέαρ, Βέλ-Κασσέμ; Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον ἀκολουθοῦν τὰ καρθαίνια, ὑπέλαβεν ὁ ἕτερος τῶν κυνηγῶν.

— Τὸ ἤξεύρω, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Σέχας, ὅστις ἀφιππεύσας παρέδωκε τοὺς χαλινοὺς εἰς ἓνα τῶν υἱῶν του. Ἀλλὰ ἰδοὺ τί συμβαίνει. Περιμένω ἐδῶ δύο καρθαίνια, τῶν ὁποίων τὸ ἕτερον καθυστερήσαν θὰ φθάσῃ μόλις μετὰ δύο μῆνας. Πηγαίνομεν εἰς τὴν Τομποχτοῦ—μακρυὸν ἀληθῶς ταξείδιον. Νὰ προσμείνωμεν δύο μῆνας εἰς κανὲν χωρίον, τοῦτο θὰ ἦτο πολὺ ἐξοδον, διότι ἔπρεπε νὰ πληρόνωμεν φόρον διανομῆς. Γνωρίζων τοῦτο τὸ φρέαρ ὠδήγησα λοιπὸν τὸ καρθαίνιόν μου ἐδῶ, ὅπου δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ πληρώσωμεν. Ὅταν τελειώσῃ αἱ ζωοτροφίαι μας, θὰ στείλω τὰς καμήλους μου νὰ μᾶς φέρουν νέας καὶ τοιοῦτοτρόπως θὰ οἰκονομήσω ἀρκετὰ ὁ οὐροσ.

— Πάντοτε φρόνιμος καὶ προβλεπτικὸς εἶσαι, Βέλ Κασσέμ! εἶπεν ὁ κυνηγός. Ἀλλ' ἡμεῖς ἀναχωροῦμεν.

— Πῶς! Τόσφ γρήγορα;

— Βέβαια· εἶμεθα βιαστικοί.

— Λυπούμαι πολὺ.

— Ὑγιαίνε, Βέλ Κασσέμ.

— Καλὴν ἀντάμωσιν! Ὁ Θεὸς μεθ' ὑμῶν!

Οἱ κυνηγοὶ ἀπεμακρύνθησαν, ἠναγκασμένοι νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν θησαυρὸν εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ μέρος ὅπου ἔμελλε νὰ σκηνώσῃ μετ' ὀλίγον τὸ καρθαίνιον, μηδὲν ὑποπτευόμενον ὅτι ὑπὸ τοὺς πόδας του ἔκειντο ἀμύθητα πλούτη.

Ὅταν οἱ κυνηγοὶ ἀπεμακρύνθησαν μίαν ἀπὸ τοῦ φρέατος λεύγαν, ὁ ἕτερος αὐτῶν εἶπε:

— Δύο μῆνας! Νομίζω, ὅτι καλῶς ἐπράξαμεν ἀναχωρήσαντες.

— Τῇ ἀληθείᾳ! — θὰ κυττάξωμεν ἐν τῷ μεταξύ τοῦτ' νὰ διοργανίσωμεν τὴν συμμορίαν μας καὶ νὰ ἐπανέλθωμεν ὅπως ἀναλάβωμεν τὸν θησαυρὸν ὅλον διὰ μιᾶς.

— Καὶ ἔπειτα;

— Ἐπειτα, εἰς ἡμᾶς ὁ κόσμος ὅλος.

Καὶ ταῦτα λέγοντες ἐφαίνοντο ἄκρως γαλήνιοι. Ἐπὶ τοῦ προσώπου των δὲν διεκρίνετο οὔτε κἄν ἔγνος λύπης ἢ ἐλπίδος· δὲν ἠσθάνοντο

οὐδεμίαν ἐσωτερικὴν συγκίνησιν, οὐδένα ἔλεγχον. Θὰ ἔλεγε τις, ὅτι οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες ἦσαν ἐκ γρανίτου.

Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ προοίμιον τοῦ δράματος, ὅπερ θέλομεν ἀφηγηθῆ καὶ τοῦ ὁποίου αἱ πρῶται σκηναὶ διεδραματίσθησαν ὀλίγου μῆνας βραδύτερον ἐν Γαλλίᾳ, ὑπὸ περιστάσει; τὰς μᾶλλον παραδόξου.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΟΓΟΥ.

(ἀκολουθεῖ.)

Ἴπποφοβία. — Πρὸ τινος ἀπεβίωσεν ἐν Οὐγγαρίᾳ ὁ κόμης Ἐμέριχος Σόμισχ, ὅστις διεκρίνετο ἐπὶ παρομιμακῇ καὶ ὄντως ματιώδει ἀντιπαθείᾳ πρὸς τοὺς ἵππους, ἦτις καὶ μόνῃ ἠνάγκασεν αὐτὸν ν' ἀφήσῃ τὸν στρατόν. Ἡ ἀντιπάθειά του αὕτη περιελάμβανε καὶ τοὺς ὄνους καὶ ἡμιόλους, καὶ ὁσάκις οἱ φίλοι του τὸν ἐπεσκέπτοντο, ἠναγκάζοντο ν' ἀφιππεύωσιν εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν πρὸ τῆς οἰκίας του καὶ νὰ ἔρχωνται περ' αὐτῷ πεζοί. Ὁ ἴδιος δὲ, ὁσάκις ἐξήρχετο εἰς περίπαιον, μεταχειρίζετο ὄχημα συρόμενον ὑπὸ ἐλάφων, ἐνίοτε δὲ καὶ ὑπὸ βοῶν.

Συγχαρητήριος ἐπιστολή. — Μετὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν, ἣν ἔσχε παρὰ τῷ κοινῷ τῆς Γαλλίας ἡ ὥραία μυθιστορία, «Ἡ Κυρία τῶν Καμελιῶν», ὁ Ἀλέξανδρος Δουμαῦς, ὁ πατήρ, ἔγραψε συγχαρητήριον ἐπιστολὴν πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ὡς ἔαν ἦτο οὗτος ἐντελῶς ξένος. Εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς, ἐξέφραξε τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ γνωρίσῃ τὸν συγγραφέα τῆς ὡραίας μυθιστορίας, παρατηρῶν ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτο συγγραφεὺς· ἐν δὲ τῶν συγγραμμάτων

αὐτοῦ τὸν «Μόντε Χρήστον» ἴσως ἐγνώριζεν ἐκ φήμης. Ὁ Α. Δουμαῦς, ὁ υἱός, ὅστις δὲν στερεῖται λεπτῆς εὐφυΐας, ἀπήντησεν ἀμέσως εὐχαριστῶν αὐτὸν καὶ διαβεβαιῶν ὅτι ἐπεθύμει πολὺ νὰ τὸν γνωρίσῃ προσωπικῶς, διότι ἦκουε τὸν πατέρα του νὰ ἐπαίνῃ τὸν συγγραφέα τοῦ «Μόντε Χρήστου».

Δύο εἰδῶν Ἐπίσκοποι. — Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Λονδίνου, ἐπιθυμῶν νὰ γείνωσι μεταλλαγὰι τινε; ἐν τῷ ἐπισκοπικῷ μετάρῳ τοῦ Φούλχαμ, ἐκίλεσε περιφρημὸν τινα ἀρχιτέκτονα τοῦ Λονδίνου, ὅπως ὑπολόγισῃ τὴν δαπάνην τὴν ὁποίαν ἀπῆτει τὸ ἔργον. Μετὰ τρεῖς ὥρας ὁ ἀρχιτέκτων ἐπληροφόρησε τὸν ἐπίσκοπον περὶ αὐτῆς· οὗτος δὲ εὐρίσκων τὴν δαπάνην ὑπερβολικὴν, ἀπεφάσισε ν' ἀφήσῃ τὸ μέγαρον ἐν τῇ εὐρίσκειτο καταστάσει· ἠρώτησε δὲ τὸν ἀρχιτέκτονα τί ἐπιθυμεῖ διὰ τὸν κόπον του, ἐλπίζων ὅτι ἤθελεν οὗτος ἀρνηθῆ νὰ λάβῃ τι ἢ τοῦλάχιστον νὰ ζητήσῃ πρὸς τριῶν ἢ τεσσάρων λιρῶν ὁποῖα λοιπὸν ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληρῆσις του, ὅτε ὁ ἀρχιτέκτων τὸν ἐζήτησεν 100 λίρ! «Ἐκατὸν λίρας!» ἀνεφώνησεν ὁ ἐπίσκοπος. «Μάλιστα, Σεβασμιώτατε.» «Πῶς, μάλιστα; πολλοὶ ἐκ τῶν ἐφημερίων μου δὲν λαμβάνουσιν ἑκατὸν λίρας διὰ τὰς ὑπηρεσίας ὀλοκληροῦ χρόνου.» «Ἀληθῆστατον», ἀπήντησεν ὁ ἐπιστήμων οὐδόλως συγχυζόμενος· «ἀλλὰ πρέπει καὶ ἡ Σεβασμιότης σας νὰ παρατηρήσῃ ὅτι μεταξὺ τῶν ἀρχιτεκτόνων δὲ εἶμαι ἐφημέριος ἀλλ' Ἐπίσκοπος.» Εἰς τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ὁ ἐπίσκοπος μὴ δυνάμενος ν' ἀποκριθῇ, τῷ ἐμέτρησε σιωπηλῶς τὸ αἰτήθην ποσόν.

Ἀπροκεχωρηταὶ ὠραιότητες. — Οἱ ἀρχαῖοι φαίνεται ὅτι δὲν ἐξετίμων μίαν ὠραιότητα εἰ μὴ ὅτε ἦτο ὀλίγον «περατμένη». Ἡ Ἐλένη τοῦ Μενελάου ἦτο τεσσαράκοντα ἐτῶν ὅτε τὴν ἔκλειψε ὁ Πάρις· τεσσαράκοντα ἐννέα ἐτῶν ὅτε περιγράφει τὰ κάλλη τῆς Ὁμήρου ἐν τῇ Ἰλιάδι· καὶ ἄνω τῶν πενήτηκοντα, ὅτε βλέπομεν αὐτὴν ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ κοσμοῦσαν τὴν αὐλὴν τοῦ Μενελάου, ὅστις χάριν τῶν θεληγῶν τῆς ἐ-

συγχώρησε τὰ πάντα Ὁ Περικλῆς ἐνουμφεῖθη τὴν Ἀσπασίαν ὅτε αὐτὴ ἦτο 36 ἐτῶν, ἐφημίζετο δὲ διὰ τὸ κάλλος τῆς μέχρι τῆς ἡλικίας 66 ἐτῶν καὶ ἐπέκειντο. Ἡ Κλεοπάτρα ἦτο 30 ἐτῶν, ὅτε τὴν ἠρωτεύθη ὁ Ἀντώνιος. Λέγεται δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου τῆς μετὰ 40 ἔτη ἔφθασε τὸ κάλλος τῆς εἰς τὸ ζεῖνθ αὐτοῦ. Ἡ Λιβία ἦτο 33 ἐτῶν, ὅτε ἐβλυσσε τὸν Αὐγούστον, ὅστις μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ ἔμεινε πιστὸς εἰς αὐτήν.

Διάλογος Φιλοσόφου καὶ Πορθημέας.—Φιλόσοφος εἰσηλθὼν εἰς πορθημεῖον, διὰ νὰ περῶσθε ποταμὸν τινα. Εἰς τὸ διάστημα τοῦ πλοῦς ἠρώτησε τὸν πορθημέα, ἐὰν ἐγνώριζε ἀριθμητικὴν. Ὁ ἄνθρωπος ἐφάνη ἐξεστηκὼς, ἀριθμητικὴν! «Οὐχί, κύριε, πρώτην φοράν σήμερα ἀκούω τὸ ὄνομά της». «Μοὶ κακοφαίνεται πολὺ, ἀπῆντησεν ὁ φιλόσοφος, διότι ἐχάθη ἐν τεταρτημόριον τῆς ζωῆς σου». Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἠρώτησε τὸν πορθημέα: «Γνωρίζεις τίποτε περὶ τῶν μαθηματικῶν;» (1) πορθημεὺς μειδιάσας, ἀπεκρίθη πάλιν, ὄχι. «Αἶ λοιπὸν, ἀπῆντησεν ὁ φιλόσοφος, ἐχάθη καὶ ἄλλο τεταρτημόριον τῆς ζωῆς σου.» Καὶ τρίτη ἐρώτησις προὔταθη εἰς τὸν πορθημέα, «Ἐμαθὲς ποτε ἀστρονομίαν;» «Ὀχι, ὄχι, κύριε, οὐδὲ τὸ ὄνομά της ἤκουσά ποτε πρότερον.» «Φίλε μου, λοιπὸν, καὶ ἄλλο τεταρτημόριον τῆς ζωῆς σου ἐχάθη». Τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ πορθημεῖον ἐκτύπησεν εἰς τινα βράχον, καὶ κατεποντίζετο ὁ πορθημεὺς ἀναπηδήσας, ἐξέβαλε τὸ φρεμὰ του, καὶ μετὰ πολλῆς προθυμίας ἠρώτησε τὸν φιλόσοφον, «Κύριε, δύνασαι νὰ κολυμβῶς;» «Ὀχι,» ἀπεκρίθη ὁ φιλόσοφος. «Αἶ λοιπὸν, εἶπεν ὁ πορθημεὺς, ἐχάθη ὅλη σου ἡ ζωὴ, ἐπειδὴ τὸ πορθημεῖον καταποντίζεται.»

(2) Ὁδεύοντες δύο τινες, ἀπῆντησαν μνημεῖον περιφρήμου τινὸς φιλαργύρου, φέρον τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν. «Ἐνταῦθα περικλείεται ἡ ψυχὴ μου». Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἤρχισε νὰ περιγελαῖ τὴν ἐπιγραφὴν, ἀπορων πῶς ψυχὴ δύναται νὰ περικλεισθῆ ἐντὸς τοῦ τάφου. Ὁ ἕτερος ὁμῶς,

ἀφῆκε τὸν σύντροφόν του νὰ προχωρήσῃ, μείνας δὲ μόνος, ἀνεσήκωσε τὴν πέτραν τοῦ μνημεῖου καὶ εὗρε μεγάλην πλοῦτητα χρημάτων μετὰ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν. «Ἄς ἦναι κληρονόμος μου ὁ ἔχων τόσον νοῦν, ὥστε νὰ ἐνόησῃ ὅτι τὰ χρήματα εἶναι ἡ ψυχὴ τῶν φιλαργύρων.»

(3) Εἰς ὑπερβολὴν ἀπεστρέφετο τοὺς πλεοναυτοὺς ὁ Κικέρων. Διὸ εἰς ῥήτορά τινα εἰπόντα «ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, ὃν ἡ μήτηρ του ἐπὶ δέκα μῆνας ἔφερεν εἰς τὴν κοιλίαν της;» Πῶς; τὸν διέκοψεν ὁ Κικέρων, μήπως αἱ ἄλλαι μητέρες φέρουσι τὰ τέκνα των εἰς τὸν κόλπον;

(4) Εἰς τὸ θέατρο εὐρωπαϊκῆς τινας πόλεως παρίστατο τραγικὸν τι δράμα, τόσον ἄθλιον καὶ βεβιασμένον, ὅστε ἐκ τῶν θεατῶν, ἄλλοι ἐκραύγαζον ἀγανακτοῦντες, ἄλλοι ἐσύριπτον, ἄλλοι ἐγέλων, πάντες τέλος ἀπετέλουσαν μέγιστον θόρυβον. Ὁ ἀστυνόμος λοιπὸν βλέπων τὸν τοιοῦτον κυκεῶνα ἐγείρεται καὶ λέγει. — Ἐπεθύμουν νὰ γνωρίσω τίς ὁ προξενῶν αὐτὴν τὴν τραγίαν; — Ὁ κύριος ἐκεῖ, ἀπεκρίθη γείτων τούτις δεῖξας διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ἀξιὸν συγγραφεὶν τοῦ δράματος καθήμενον ἐν τινι θεωρείῳ.

(5) Ἐρωτηθεὶς ὀκνηρὸς τις ποία ἦτο ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ἔμεινον ἐπὶ τῆς κλίνης του πολλὰς ὥρας, εἶπεν. «εἶμαι ἐνησχολημένος εἰς συμβούλιον· ἡ μὲν ἐργασία μὲ συμβουλεύει νὰ σηκῶνωμαι, ἡ δὲ ἀργία νὰ μένω πλαγιασμένος· τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν μοὶ δίδουσι χίλια ἐπιχειρήματα ὑπερασπίσεως καὶ κατηγορίας· καὶ πρέπει ἐγὼ ν' ἀκούσω καὶ τὰ δύο μέρη· καὶ μόλις τελειώσῃ ἡ δίκη, ἰδοὺ τὸ γεῦμα εἶναι ἔτοιμον.»

(6) Αἰδεσιμώτατός τις Ἄγγλος ἀνέβη εἰς τὸν χορὸν ὅπως ἀναγνώσῃ πρὸς τοὺς ἀκροατὰς του τεμάχιόν τι τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐκαθίρισε τὰς διόπτρας του, ἀνέγνωσε. . . . Τότε ὁ Θεὸς σύντροφον ἐποίησε τῷ Ἀδάμ· ἔπειτα δὲ στρέφων τὴν σελίδα ἐξηκολούθησε. «Καὶ ἦν αὕτη ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν ἀσφάλτιν ἄλη-

λιμένη καὶ πλήρης ἦν ζῶων παντοειδῶν. . . . Ὁ δυστυχὴς αἰδεσιμώτατος εἶχεν ὑπερπηθῆσαι ἐν φύλλον καὶ ἐπέσεν εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς Κιβωτοῦ.

Φλῆρος τις ἱεροκῆρυξ πανηγυρίζων τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον, ἀφοῦ κατεξάλισε διὰ φλυαριῶν τὸ ἀκροατήριόν του, ἐπιστραφεὶς ἠρώτα ἐν κατανύξει — Πῶς νὰ θέσωμεν τὸν Ἅγιον τοῦτον, τὸν ὑπέρτερον τῶν ἀγγέλων, τῶν ἀρχαγγέλων, τῶ ἀρετῶν. . . . — Θέσατέ τον εἰς τὴν θέσιν μου, εἶπεν ἀκροατὴς τις καὶ ἐγεθῆεις ἀνεχώρησε.

(7) Ὁ κ. Β. συναντᾷ ἐν τινι χωρίῳ τὸν ἱατρὸν Ν. φέροντα ἐπ' ὤμου δίκαννον τουφέκιον.

— Πῶς πηγαίνετε ἱατρὴ; τὸν ἐρωτᾷ.

— Πῶς νὰ κίμω μίαν ἐγχείρησιν εἰς ἓνα ἄσθενῆ μου ἐδῶ εἰς τὸ πλησίον χωρίον καὶ ἐπῆρα μὲν μου καὶ τὸ τουφέκι μου διότι. . . . Διότι φοβεῖσθαι μήπως δὲν πετύχεται μετὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα μόνον. . . .

(8) Δικηγόρος κλεῖται ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ὡς μάρτυς. Ὁ Πρόεδρος τῷ λέγει:

— Κύριε, λησμονήσατε ἐπὶ τινὰ στιγμὴν τὸ ἐπάγγελμά σας, καὶ εἶπατέ μας τὴν ἀλήθειαν. . . .

(9) Εἰς τὸν ὀφθαλμιατρὸν παρουσιάζεται κύριος ἀπωλέσας τὴν ὄρασιν, ὅπως ὑποστῆ ἐπικίνδυνον ἐγχείρησιν πρὸς ἀνάκτησιν αὐτῆς.

Ὁ ὀφθαλμιατρός:

— Ἐχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, κύριε;

— Ἐμπιστοσύνην; τυφλὴν γυατρεῖ μου!

Ἡ ζέστη ἐν Γαλλίᾳ.

Δικηγόρος παρουσιάζεται εἰς τὸ δικαστήριον τῶν Παρισίων μετὰ λαίμοδέτην μαῦρον καὶ ἄσπρο πανταλόνι.

Καὶ ὁ πρόεδρος ἀυστηρῶς:

— Κύριε τὸ δικαστήριον σὰς διατάσσει νὰ βάλετε τὸ πανταλόνι σας εἰς τὸ λαίμό σας καὶ τὸ λαίμοδέτη σας εἰς τὰ πόδια σας.

×

— Ἐν τινι δημοτικῷ σχολείῳ.

Διδάσκαλος. Ποῖα σώματα ὀνομάζομεν διαφανῆ; λέγε σὺ, Νικόλαε.

Νικόλαος. Ἐκεῖνα διὰ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν τὰ ὀπίσθεν ἀντικείμενα.

Διδάσκαλος. Καλὰ κάθισε. Εἶπέ μου σὺ, Ἀντώνιε, ἄλλο παράδειγμα.

Ἀντώνιος. Ἡ κλειδορότρυπα.

×

Εἶναι γνωστὴ ἡ μανία τῶν κουρέων, νὰ ἀναγκάζωσι τοὺς πελάτας των νὰ παραμείνωσι καὶ ὅταν ἐτι ὑπάρχουσι πέντε ἄλλοι πρὸ αὐτῶν ἐγγεγραμμένοι — Ἦνα μεταχειρισθῶμεν τὴν συνήθη φράσιν. — Πέντε λεπτά! Καὶ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας!

Τὸ ἐξῆς σχετικὸν ἀνέκδοτον φέρεται περὶ τοῦ παρισινοῦ γελοιογράφου Σαπέκ.

Ἡμέραν τινὰ αὐτὸς εἰσηλθὼν εἰς ἓν κουρείον τῆς λεωφόρου Ἀγίου Μιχαὴλ καὶ ἐζήτησε νὰ ξυρισθῆ ἀμέσως. Ὁ κουρέυς προθυμώτατος ἤτοιμαξε τὰ ξυράφια, ὅτε δύο ἄλλοι πελάται εἰσηλθόντες εἰς τὸ κατάστημά του.

— Πέντε λεπτά μόνον, κύριε, εἶπεν ὁ κουρέυς, καὶ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Τρίτος παρουσιάσθη μετ' ὀλίγον, εἶτα δύο ἄλλοι, κατόπιν τρεῖς, κατόπιν πέντε, καὶ μηδένα θέλων νὰ δυσχερεστήσῃ, ἐπανελάμβανεν εἰς ἕκαστον ὄμιλον τὴν αὐτὴν τυπικὴν φράσιν. Σημειωτέον ὁμῶς ὅτι ἐξῶ ἔβροχε καὶ ὅτι, ἐνῶ ἡ αἴθουσά του ἦτο πλήρης, ὁ διάδρομος, ὅπου οἱ πελάται του ἐαπέθηκον τὰ βραχένητα ἀλεξιβροχά των, κατεκλύσθη ὑπὸ τῶν ἀπορροέντων ὑδάτων, ῥυακίς δὲ κατήρχοντο τὴν κλίμακα, ἀπειλοῦντες νὰ καταστρέψωσι τὸν ἐπὶ των βαθμίδων τῆς ἐστρωμένον τάπητα.

Ὁ κουρεύς ἔβλεπε τὰ γινόμενα ἔξω ἀλλ' εὐ-
χαριστεῖτο ἐξ ἄλλου, ἔχων τριάκοντα πελάτας
ἐν τῇ αἰθουσῇ ἀναμένοντας καὶ ὑπερφρανεύετο
μάλιστα διὰ τοῦτο. Ἐπὶ τέλους τὸ ξύρισμα τοῦ
Σαπέκ ἐτελείωσε καὶ οὗτος ἠγέρθη, εὐχαρις καὶ
μειδιῶν, ἔτοιμος εἰς ἀναχώρησιν

— Τίς ἐξ ὑμῶν κύριοι, παρακαλῶ, ἔχει σει-
ράν; Ἐρωῶ μετὰ βραθείας ὑποκλίσεως ὁ κου-
ρεύς. . .

— Οἱ κύριοι αὐτοί, ἀπαντᾷ ἐν ὄλῃ τῇ σο-
βαρότητι ὁ Σαπέκ, εἶναι μαζῆ μου.

Καί . . . ἀνοίγει τὴν θύραν· ἐξέρχονται δὲ
μετ' αὐτοῦ καὶ οἱ τριάκοντα πελάται!

Γεώργιος Παράσχος.

«Κλίνετε, Μοῦσαι, λυσίκομοι πρὸ τοῦ σιγή-
σαντος Βάρδου· κλαύσατε, πολεμάρχαι ἕνα τῶν
σεμιωτέρων σας φίλων, καὶ γύστε μετὰ πόνου
κραυγὴν ὀδυνηράν, Πίνδε, ἐν ᾧ εἰς δάκρυα λυ-
ομένη, νεκροφιλῆι τὴν ὄψιν τοῦ ἡ Φιλία». —
Τὰς θρηνώδεις ταύτας ἐπιφωνήσεις τὰς ὁποίας
κατὰ τὴν 4 Σεπτεμβρίου 1858 ἀπήγγειλεν ὁ
Γεώργιος Παράσχος πρὸ τοῦ νεκροῦ τοῦ ἀειμνή-
μηστου φίλου μας καὶ πανελληνίου ποιητοῦ
Γεωργίου Ζαλοκώστα, ἡδυνάμεθα νὰ ἐπαναλά-
θωμεν καὶ ἡμεῖς ἐκδηλοῦντες τὴν λύπην μας διὰ
τὴν στέρησιν τοῦ ἄρτι ἀποβιώσαντος, ἐπίσης
διαπρεποῦς ποιητοῦ, ἐνθέρμου πατριώτου, καὶ
προσφιλεστάτου φίλου. — Ἄλλ' αἱ Μοῦσαι ἐ-
θρήνησαν ἤδη περιπαθῶς πρὸ τοῦ χθὲς σιγήσαν-
τος Βάρδου, οἱ πολεμάρχαι κλαίουσιν ἕνα ἔτι πο-
λεμκέλαδον ψάλτην των, ἡ δὲ Φιλία, ὡς νὰ ἐ-
ξήρχετο θερμὴ ἐκ τοῦ ψυχροῦ τάφου τοῦ Γεωρ-
γίου Ζαλοκώστα, ἀνταπέδωσεν εἰς τὸν νεκρὸν,
διὰ τοῦ μελιρῦτου στόματος τοῦ ἀνταξίου υἱοῦ
του, Εὐγενίου Ζαλοκώστα γλυκύτατον ἄσπα-
σμόν, καὶ οὕτω, οἱ δύο Γεώργιοι, — οἱ δύο οὗ-
τοι Διόσκουροι ἀγάπης καὶ πόνου, — καὶ νε-
κροὶ ἀντησπίασθησαν, ἀπολαύσαντες ἰὸν ἐν τῇ
ζωῇ πόθον των νὰ ταφῶσιν ὁ εἰς ἐγγὺς τοῦ ἄλ-
λου. Ἱεροὶ τῶν δύο φίλων μου τάφοι! τὸν ἕνα
ραίνω πρὸ πολλοῦ διὰ δακρύων μου, ἐπὶ τοῦ νω-
ποῦ ἤδη τάφου ρίπτω ὀλίγα ἄνθη ξηραθέντα ἐν
τῇ λύπῃ μου, λαμβάνοντα ὅμως εὐωδίαν καὶ
δρόσον ἀπὸ τὸ εὐθαλές ρόδον τὸ ὁποῖον ἀπέκοψα
ἐκ τοῦ ποιητικοῦ λειμῶνος τοῦ ἰδίου θρηνομέ-
γου φίλου.

Ἄρθη ἐπὶ τοῦ τάφου

τοῦ Γεωργίου Παράσχου.

Ἐκεῖ ποῦ ἀνεπαύοντο συχνὰ οἱ λογισμοὶ του . .

Ἐκεῖ ἠψιλά εἰς τὸν οὐρανὸν,
Ἐπέτα, μ' ἕνα στεναγμὸν,
Γιὰ πάντα ἡ ψυχὴ του.

Τὸν δρόμον της ἐρώτιζε λαμπρὰ φωτοχυσία
Τ' ἀστροχυμένου οὐρανοῦ,
Κηροδόσι' αὐτοῦ ποιητοῦ,
Στερογὴ του ἀρμονία. . .

Πετῶ ἐκεῖ ποῦ τῆς ζωῆς συντρίβεται τὸ κύμα,
Καὶ ὡσάν ὕστερο φίλι,
Αὐτὸ τὸ ἄνθος ἄς δεχθῆ
Τ' ἀγαπητό σου μνήμα.

Νεκρὲ, μεγάλην ἄφησες ἐδὼ κληρονομίαν. . . .
Μὲ τοὺς ὥραίους της παλμούς
Εἰς τ' ἄσπρατά σου ζωντανούς
Τὴν ἄσβεστη καρδίαν.

Ἴδου, ἀκούω ν' ἀντηγῆ ἐκεῖ εἰς τὰ σύνορά μας
Ὁραῖον ἄσμα ἔθνικόν . .
Ὡ! ψάλλου τὸ «Ἐωθινόν».
Εἰς τὰ στρατόπεδά μας.

«Ἐυπνᾶτε μετὰ τὴν σάλπιγγα, ξυπνᾶτε μετ' ἀηδόνι
Κ' ὀρθοὶ λεβέντες! τὸ σπαθί,
Τὴν μπαγιονέττα σας κ' ὀρθοὶ
Ἐυπνᾶτε! ξημερώνει.»

«Ἐκεῖ, γλωμὸ, πρῶτ' ἄμαρ σὲ λυγαριάς κλονάρι
Ἀναστενάζει ἕνα παιδί,
Καὶ κάπου κάπου τραγουδεῖ
«Ὡς πότε παλλικίρια» . . .

«Ἐυπνᾶτε μετὰ τὴν σάλπιγγα, ξυπνᾶτε μετ' ἀηδόνι
Κ' ἐμποδῶ, λεβέντες, ἐν στολῇ
Ροδίζει εἰς τὴν Ἀνατολὴ
Σ τὸν Πίνδο ξημερώνει.»

Ὡ! ψάλλετε τὰ ἄσματα γενναῖα παλλικίρια
Τοῦ πατριώτου ποιητοῦ,
Ἦχοῦν εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ
Ὡς ἔθνικὰ τροπάρια.

Π. ΣΚΑΛΤΣΟΥΝΗΣ.

Ἐν Κερκύρᾳ, τῇ 15 Φεβρουαρίου 1886.

